

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

3

HANDELSBANKENS HUSORGAN

12. årgang Nr. 3 Oktober 1965

VOR BANK

VOR BANK

HANDELSBANKENS HUSORGAN

12. ÅRGANG – NR. 3 – OKTOBER 1965

Udgivet af Aktieselskabet Kjøbenhavns Handelsbank

REDAKTION

Kontorchef D. Vittrup, ansvarshavende redaktør

Prokurist Birthe Carsten Pedersen, redaktionssekretær

REDAKTIONSKOMITÉ

Filialdirektør K. Aggerholm, Frederikshavn

Kontorchef N. P. Bager, Aarhus

Prokurist Niels Bruus, Business Development-Afdelingen

Prokurist Jørgen Dige, Administrations-Afdelingen

Underdirektør M. Dyhr, Udlands-Afdelingen

Fuldmægtig M. Friis, Personalekontoret

Vicedirektør Børge Jensen

Bankbetjent Kaj Jensen

Bestyrer Claus Juhl, Vojens

Fuldmægtig J. Krisand, Automations-Afdelingen

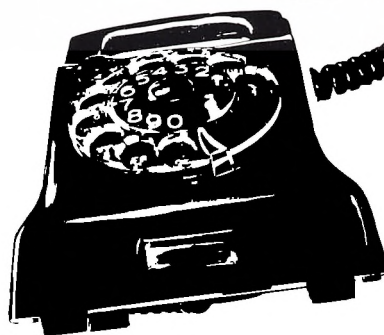
Underdirektør H. Larsen, Nykøbing Fl.

Prokurist Vagner Pedersen, Odense

Foto: Paul Lindhage

Annette Rasmussen

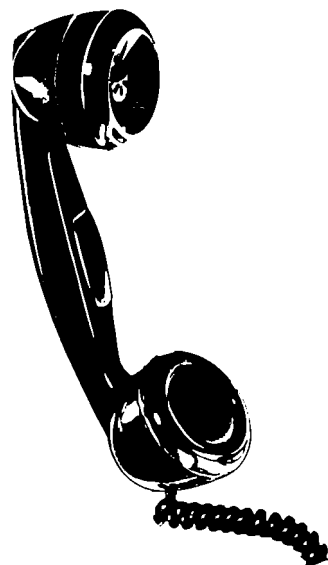

FORSIDEN

Efterårsstemning ved Vejers strand

INDHOLD

- 3 Ny Handelsbank-service
- 4 Samtale med fabrikant Karl Krøyer
- 7 Ferietiden er forbi
- 8 Lidt om Rømhø og udviklingen i Havneby
- 11 Nyt repræsentantskabsmedlem
- 11 Udnævnelser
- 12 Winston S. Churchill: Fritidssysler
- 14 Skal vi holde formerne?
- 15 Nakskov Filialen ombygget
- 16 Nakskov
- 18 Springet ud i erhvervslivet – ind i Handelsbanken
- 20 Debat omkring det internationale betalingssystem
- 21 Elevskolen sommeren 1965 på Uglemose
- 22 Fotoglimt fra et besøg i Israel
- 23 Ungdommen på Uglemose
- 24 Spekulant med Trujillos millioner
- 25 Vedrørende arbejdsklima
- 26 Banken rundt
- 26 Fotokonkurrencen
- 27 HKO, HIF
- 29 Personalia
- 31 Nyansatte

Ulla Hertel

Lise-Lotte Larsen

DREJ-EN-KONTO 110022

»Go'dag, frøken – det er en god service, Handelsbanken nu har indført – tak for det.«

Denne og lignende udtalelser lød i telefonen til vore tre unge damer ved premieren på »Drej-en-konto« tirsdag den 12. oktober d. å.

Premierenervøsitet – ja, måske lidt. Det var jo noget helt nyt, der skulle prøves. Hvad ville der blive spurgt om?

Alt gik imidlertid fint.

Når 11 00 22 ringede, var det friske damestemmer, der meldte: »Handelsbankens telefonservice.«

Før premieren var der ellers gået nogle både spændende og anstrengende dage, hvor frøken Ulla Hertel, frøken Lise-Lotte Larsen og fru Annette Rasmussen var blevet trænet til opgaven. Der var jo

mange ting, der skulle læres – det måtte forudses, at kunderne ville spørge om alt vedrørende bank og mere end det. Stemmeføring og sprogbrug skulle også indøves, for den service, der ydes gennem telefonen i Handelsbanken, må såvel for 11 00 22 som for afdelingers og filialers vedkommende altid være venlig og korrekt.

Vore tre damer ved bankens servicetelefon er nu over de første dages spænding og kan koncentrere sig om de opgaver, der hver dag i stigende antal bliver stillet dem.

Handelsbankens servicetelefon er nu med i billedet, og det er naturligvis også de afdelinger og filialer, hvortil kunder fra 11 00 22 henvises.

Karl Krøyer i en karakteristisk attitude:
I diskussion og idéudveksling.

Skal det være GODT

Fabrikant Karl Krøyer, Århus – åh ja – det navn ser man da ofte i aviserne, vil man sige. En nærmere præsentation er nok ikke nødvendig for »Vor Bank«s læsere. De ved, at Krøyer, der endnu er en ung mand, i mange år har været opfinder og idé-mand. Hans virksomhed begyndte i det små, men er med dygtighed vokset, således at Krøyers navn nu er kendt ud over hele verden. Krøyers sidste idé vedrører os alle, nemlig vore næringsmidler, og derfor besøger vi Krøyer.

Fra Karl Krøyers kønne, markante idéhus, som vidtskuende hæver sig sammen med terrænet langs Skanderborg-vejen syd for Aarhus, er som nævnt en ny og utraditionel tanke udgået. Karl Krøyer, hvis opmærksomhed ubesværet springer fra stegepander, glukoseproduktion og vejbelægninger til utraditionelle skibsbjærgningsmetoder, har vendt sin tanke mod vore fødevarer med det som inspiration, at der er en tendens til i verden at lægge andre værdier til grund for kvalitetsbedømmelsen af næringsmidler, specielt de animalske, end de egenskaber, som f. eks. dansk landbrug søger at opnå for dets produkters vedkommende.

Karl Krøyer understreger selv kraftigt, at der er tale om en *tendens*, men også at netop den omstændighed giver os mulighed for i givet fald at stille om, hvis verdens opfattelse af, hvordan fødevarer bør være sammensat, en skønne dag slår et kraftspring.

Krøyer har – i flere år i tankerne, i det sidste års tid kronkret på tegnebordet – arbejdet med planerne til en forsøgsgård, hvor man vil undersøge, om det er muligt ganske enkelt gennem *pasningen* af dy-

*Der er store perspektiver
bag opfinderen
Karl Krøyers planer
om en forsøgsgård*

Kontorchef Bager har interviewet vor Århus-kunde

- skal det være SUNDT

rene, det vil sige gennem foder, gennem klima, gennem motion etc. at ændre sammensætningen af det fedtstof, som dyrene producerer, og som ender på spisebordene verden over. Så vidt det vides, gøres der intet sted i verden forsøgsarbejde med dette sigte. Den landbrugsvidenskabelige forskning har andre mål som produktets fasthed, holdbarhed, farve og produktiviteten i det hele taget.

Men nu er vi nået dertil, at lægevidenskaben peger på, at det, der er pænt, velsmagende og holdbart, ikke altid er sundt. Det voksende antal kardidelser og hjertedødsfald har fået forskningen til at interessere sig stærkt for fedtstofferne i menneskeføden. Nogen konklusion, endelig og afgjort, foreligger ikke endnu, men der er en klar tendens: De mættede fedtsyrer, som ikke mindst danske landbrugsprodukter er rige på, kan være den forræder, som bryder vort helbred ned, mens vi netop tror, at vi bygger det op.

– Det er en tendens i den lægevidenskabelige forskning, siger Karl Krøyer, at det er de polyumættede fedtsyrer, som er de sundhedsbefordrende, mens de mættede fedtsyrer er farlige for vort helbred. Vi har to mand hos os, én i Norge, hvor man er langt fremme med disse forskninger, og én her i huset, som ikke beskæftiger sig med andet end at gennemgå al eksisterende litteratur om disse problemer, så vi i hvert fald har al eksisterende teori til rådighed, når vi begynder forsøgsarbejdet.

– Når vi er kommet ind på disse spørgsmål her, siger Krøyer videre, skyldes det, at der er to udviklinger i gang. På den ene side stiger levestandarden, ikke bare her, men verden over. Det betyder øget

forbrug af animalske levnedsmidler og altså også støtte til vort landbrugs eksport.

Samtidig gøres der stadig hyppigere opmærksom på, at det langt fra er sikkert, at disse stoffer er sunde. Vi har i produktionen interesseret os for andre ting end sundheden. Det har drejet sig om at producere magert kød, vi har interesseret os for holdbarheden o. s. v. Lad os sætte, at *tendensen* i opfattelsen af fødevarernes fedtstoffer en dag afløses af sikkerhed – det kan blive en katastrofe for dansk landbrug, hvis vi ikke er parate til at stille med produkter, der imødekommer de nye krav. Det er baggrunden for, at vi nu vil i gang med disse forsøg.

I praksis kommer det til at forme sig sådan, at vi bygger en helt ny gård op efter vort eget hoved. Den skal drives som et stort industrielt landbrug. I første omgang stiler vi mod en produktion på et par tusinde svin årligt og nogle hundrede kalve. Det er tanken for størstedelen af besætningen at ændre fodring, klima-forholdene og forskellige andre faktorer forholdsvis lidt for så gennem meget fint laboratoriekontrolapparat at fastlægge virkningerne og sammenligne med resultaterne af nogle meget drastiske forsøg, som vi vil udføre med små grupper dyr.

Det er ikke et arbejde, som vi kan stå alene om, siger Karl Krøyer, vi må have landbruget med, vi må have lægevidenskaben og fødevarerindustrien med. Vi må i spidsen for arbejdet have et udvalg, en bestyrelse, en komité, eller hvad man nu foretrækker at kalde det, med ukommerciel slagside, så idealiteten i arbejdet sikres.

Præcist hvornår vi kommer i gang, kan jeg ikke sige. Vi har tilbud på egnede områder, men lige i denne tid afventer vi forskellige politiske beslutninger omkring svinepuklen. Får vi prisdifferentiering eller svinekort, begunstiger man den konservative produktionsform, og det kan måske tvinge mig til at foretage mine forsøg andre steder. Vi har overvejet Polen og Irland. Men det må vi vente lidt med at afgøre. Vi skal i hvert fald nok komme i gang, og arbejdet bliver jo spændende. Det er jo muligt, at vi ikke blot kan finde ud af, hvordan vi skal ændre fedtstofsammensætningen gennem pasningen af dyrene i videste forstand, måske kan vi samtidig og ad samme kanaler bibringe produkterne visse eftertragtede ydre kvaliteter som fasthed, holdbarhed o. s. v. Det kunne da tænkes.

– Og pengene?

– Hvad er nogle få millioner i det spil? Er det ikke 20.000 tons flæsk, vi har på lager? Nuvel, det giver 120 mill. kr., alene rentetabet kunne holde flere forsøgsgårde i gang, og hvor lidt bliver det så ikke stillet op imod, at hele Danmarks landbrugs grundlag en skønne dag kan vælte rundt.

Krøyers hjernecentrum i Viby ved Århus. Udvidelser er i gang mod syd, det vil sige højre ud af billedet.

– De svigter ikke de andre Krøyer-interesser for fødevarerne?

– Vi har netop indviet glukosefabrik nr. 53 efter vort system og er i gang med endnu flere i USA, Teheran, Ægypten og flere andre steder. Der laves nu Krøyer-glukose for én milliard kroner om året. Det lyder stort, men er alligevel kun nogle få procent af verdensproduktionen.

Synopal er der en god udvikling i. Det har været en tung sag at komme igennem med, men nu begynder de samlede investeringer på 35 mill. kr. at give resultater. I Vesttyskland lagde vi synopal på 1½ million kvadratmeter i fjor. I år når vi højere op. Vi har der en generalagent og agter at danne et selskab med produktion for øje. Vi har licensfabrik kørende i Italien, det store amerikanske firma

Martin Marietta har overtaget importen for USA af synopal, og vi forbereder licensaftale.

Vor egen fabrik i Thisted producerede det første år 15.000 tons, det følgende 36.000, nu er produktionen mellem 50.– og 60.000, det sidste tal er maksimum, så udvidelser trænger sig på.

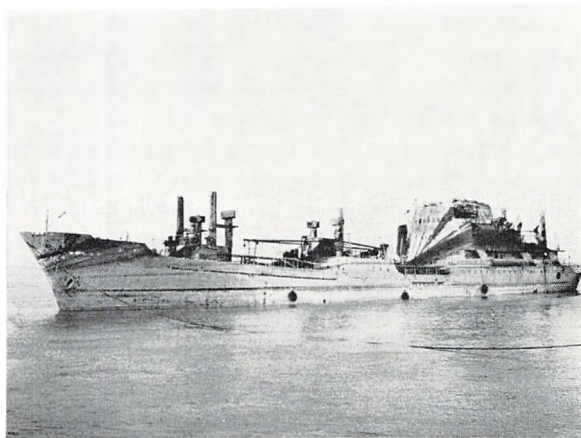
– Og skibshævnningen?

– Vi forhandler om skibe hver dag. Fra Lloyd i London har vi fået anmodning om at stille vor Kuwaitfilm til rådighed. Den skal bruges bl. a. til fremvisning på nogle industrifilmfestival. Spørgsmålet i forbindelse med Kuwait-metoden er, hvilken form organisationen for udnyttelsen af ideen skal have. Måske finder vi en eller anden international organisationsform og samarbejde med bjærgningsselskaber og forsikringsselskaber.

Ekspérimentet med bjærgningsforsøget i Kuwait blev fulgt af hele verden. Her er skibet, før det rettede sig.

Og her er skibet bragt flot. På overbygningen ses slamstriberne fra bjærgningens forskellige faser. Fabrikant Krøyers film fra Kuwait vil i øvrigt blive vist på Uglemose.

Ferietiden er forbi

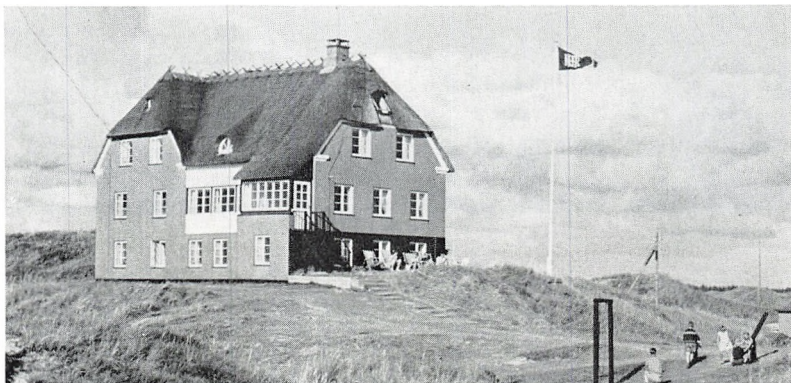

»Gruppediskussion« i Vejers.

Ferieparadiset ved Vejers

– det kolde bord

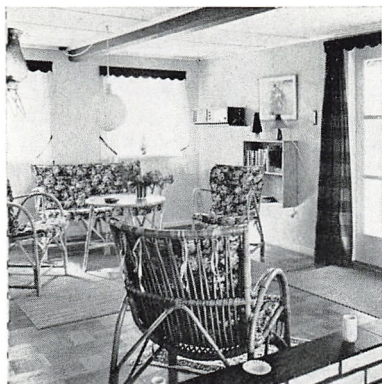

Hovedbygningen i sol og blæst.

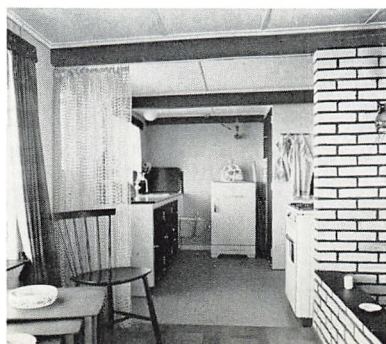
– hygge i
Villingebæk

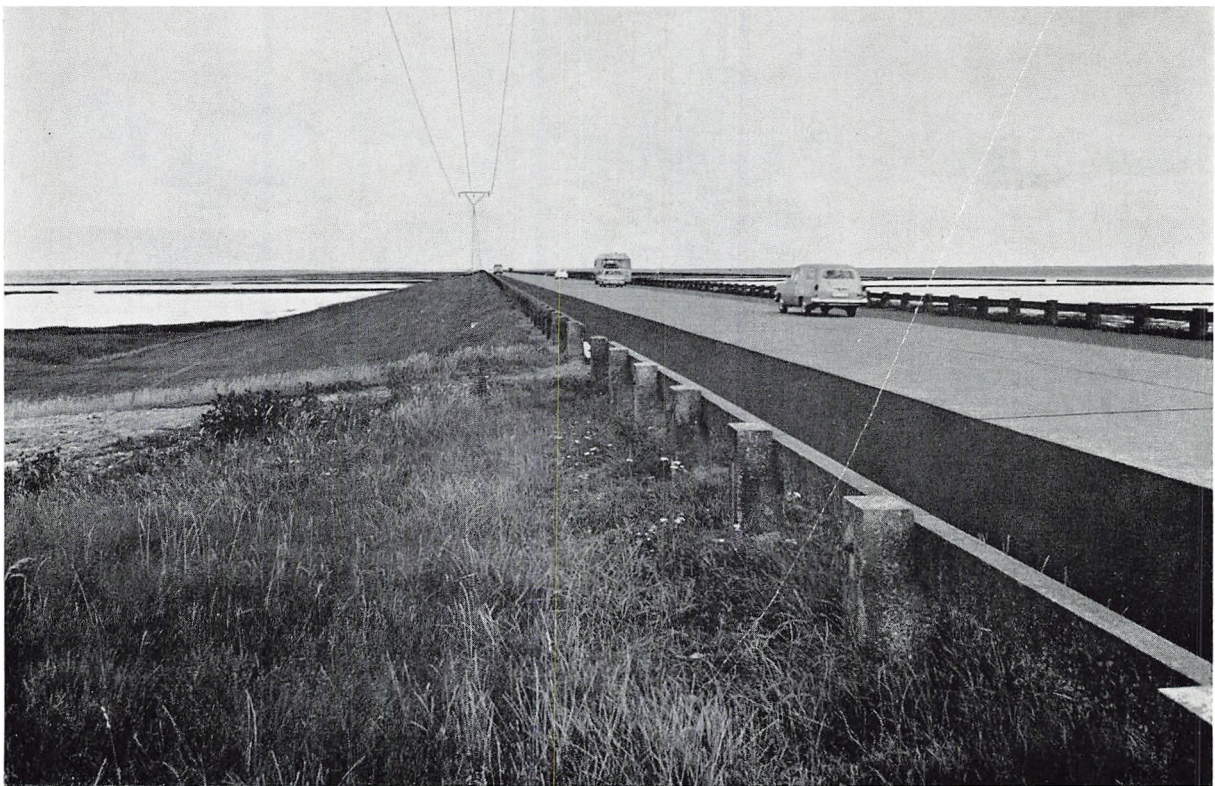

Bankbetjentenes nye hus på Djursland

I foråret købte banken endnu et feriehus til bankbetjentene.
Huset er beliggende på det nordlige Djursland ved hav og strand.

Rømadæmningen.

Lidt om Rømø

Sammenlignet med det øvrige Danmark er Rømø ret ung, formentlig dannet af hav og vind på en sandbanke. Der er hverken tørvemoser eller gravhøje på øen. Langt den største del af øen, der er ca. 18 km lang og ca. 5-7 km bred, er kun hævet ganske få meter over daglig højvande, hvorimod der er indlandsklitter, hvis højeste toppe når 17-19 m op over havet.

Langs østsiden ligger afbrudt af klitpartier strimler af marsk, der udvider sig nordpå. Efter en strimmel, delvis sandet, agerland følger vestpå et 2-4 km bredt og ca. 12 km langt klit- og hedebealte. Uden for dette er der en 0,5-1 km bred strimmel sandmarsk afsluttet af en klitrække, hvorefter der ud mod det åbne Vesterhav ligger en 1-3 km bred sandflade - havsandet - kun hævet ganske lidt over daglig højvande.

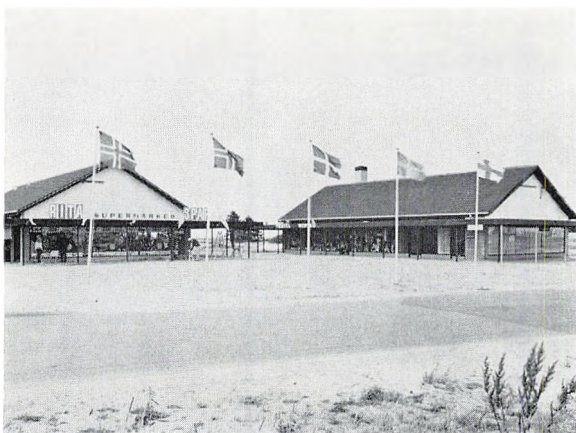
Man kan kort sige, at af øens samlede areal på rundt 9.900 ha henligger i dag 4.400 ha som sandstrand og 3.600 ha som

klitter, hede og plantage. Resten er dels inddiget, dels uinddiget landbrugsjord og enge af ikke særlig god bonitet. På de uinddiggede strandenge græsser en del får i sommertiden.

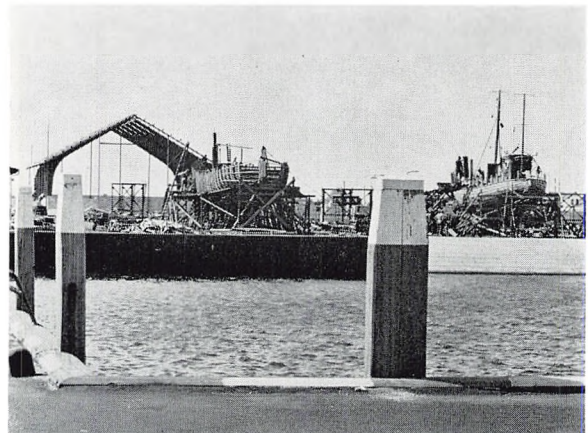
Landbrugets betydning var i ældre tid kun ringe. Hovederhvervet var fiskeri og først og fremmest søfart. Lidt ind i det 18. århundrede begyndte Røms egentlige opgangstid. Øens mandlige beboere tog tjeneste på hamborgske og hollandske skibe, der drev hvalfangst ved Grønland.

I 1770 fandtes der således 40 »kommandører« (hvalfangerkaptajner) på øen. Fra ca. 1800 blev Islandsfarten og almindelig fragtfart den overvejende, og først i løbet af firserne gjorde søfartens ændrede kår og opgaven i landbruget ende på den gamle tradition, at en Rømøbo skulle til søs. Også fiskeriet tabte i disse år sin betydning. I 1860 var øens indbyggertal på ca. 1300, medens det i 1921 kun var på 700.

Vort nye kontor er beliggende i bygningen til højre.

Bådæværfet.

*Handelsbanken har den 23. juli åbnet et kontor på Rømø, og
filialdirektør O. Simonsen fortæller i den anledning om øen*

Fra campingpladsen i Lakolk.

og udviklingen i Havneby

I dag bor der lidt flere på Rømø. De bymæssige bebyggelser er naturligvis ganske små med Kongsmark som den største.

Megen af øens nuværende bebyggelse stammer fra opgangstiden. Som eksempel kan nævnes »Kommandørgården« ved den lille by Toftum, der nu ejes af Nationalmuseet, som har indrettet et meget besøgt museum i den smukke, gamle gård. De fleste gamle gårde er tolængede og er placeret således, at den ene længe, udhuset, ligger i retningen nord-syd. I læ af denne længe er stuehuset opført fra udhusets sydlige gavl, værnet mod den hyppige nordvestenvind.

Flere af disse gamle, smukke gårde benyttes i dag som sommerhuse, og det må med glæde konstateres, at de nye ejere næsten alle har forståelse for at bevare bygningerne i den oprindelige skikkelse.

Meget af det nyere byggeri, såvel helårs- som sommerhus-

bebyggelse, er derimod desværre opført uden hensyntagen til landskabet og den eksisterende ældre smukke bebyggelse. Og en del af de eksisterende sommerhuskolonier (den største ved Lakolk) kan godt gøre et forstemmende indtryk, når æstetisk arkitektoniske krav anlægges.

Ved det fremtidige byggeri – herunder ikke mindst et forventet stort sommerhusbyggeri – vil det smukke og for øen særprægede blive tilgodeset, og ved den af det nedsatte byudviklingsudvalg foretagne zoneinddeling vil fremtiden vise en ø, hvor bymæssige bebyggelser og sommerhuskolonier vokser frem på en sådan måde, at der ikke hugges for kraftigt ind på de frie og åbne landskabsområder, som er afgørende for den oplevelse af naturen, som er karakteristisk for Rømø.

Fra at være en stille, fredelig ø, som man sejlede til over Vadehavet for at slappe af i ferietiden eller af jagtmæssige

Den gamle redningsstation.

Det nye boligbyggeri i Havneby.

Interiør fra museet.

grunde hen på efteråret, ændredes forholdene ganske ved dæmningens færdiggørelse i 1948. En weekend-trafik nu på 10-15.000 biler i sommermånederne er ikke sjælden, og på stranden ved Lakolk er det ikke usædvanligt en søndag at skulle rende rundt mellem 30-40.000 andre rastløse, der for manges vedkommende har en hjemrejse til Hamborg foran sig.

(Vi andre hygger os mere i de smukke »tyndt befolkede« plantage- og hedeområder sydpå, hvor fred og ro langt ud i fremtiden stadig vil være en lise for dem, der har interesse heri.)

Havneby

For godt hundrede år siden var der planer fremme om anlæg af en havn ved Havneby på Rømø. Men udfaldet af krigen i 1864 gjorde en ende på disse planer. I stedet kom Esbjerg frem i billedet.

Nu er statsfiskerihavnen i Havneby imidlertid en kendsgerning. I havnen, der blev indviet i august i fjor, og hvis anlægs-udgifter har været ca. 10 mill. kr., er der plads til 40-60 kuttere. Havnen kan senere udvides til den tredobbelte kapacitet. Besejlingsforholdene er fine, og vanddybderne i bassinerne er 5 m. På havnen er opført et privat kutterværft, der er mere end fuldt beskæftiget.

I øjeblikket er der otte hjemmehørende kuttere, og ved årsskiftet regnes med tolv. Havnen har i sommer været godt benyttet af gæstefiskere. Det var ikke nogen sjældenhed at se en snes fiskerkuttere opankret i havnen for at losse deres fangst.

Turistsejladser mellem Havneby og List på øen Sild er livlig og stærkt benyttet. Fra dansk side er generalkonsul Asger Lindinger den store initiativtager.

Andre faciliteter med tilknytning til fiskeri, f. eks. en hermetikfabrik, vil nok skyde frem i den nærmere fremtid.

Det er med baggrund i havneprojektet, at man inden for de næste ti år regner med en tilflytning til Havneby, der skulle bringe denne bys indbyggerantal op på ca. 2.000 svarende til den dispositionsplan for Havneby, som Rømø-udvalget, hvis formand er amtmand, dr. jur. Tyge Haarløv, har udarbejdet. De nødvendige arealer er sikret ved kommunal indsats på tidligt tidspunkt, og til at forestå byggemodningsarbejderne og realiseringen af byggegrundene er der efter aftale mellem finansministeriet og Rømø sogneråd oprettet en slags interessentskab, hvor staten indskyder 4,2 mill. kr. og Rømø kommune kr. 650.000. Dette interessentskabs ledelse varetages af en anlægsledelse på ni medlemmer, ligeledes med amtmand Haarløv som formand.

Jeg kommer nu til sidst ind på selve vores tanke med oprettelsen af et kontor i Havneby på Rømø:

I sin helhed har der i den sidste halve snes år været arbejdet med planer om at føre en industriel udvikling frem i Tønder amt, så der kunne holdes på fødselsoverskudet og den fra landbruget frigivne arbejdskraft.

Dette ville have betydning for vor egns fremtidige økonomiske velfærd og også nationalt i forhold til udviklingen syd for grænsen, der ekspanderer stærkt både på grund af ekstraordinær befolkningstilgang som følge af flygtningestrømmen efter krigen og også som følge af de storstilede arbejder, der stadig er i gang syd for grænsen under betegnelsen »Program Nord«.

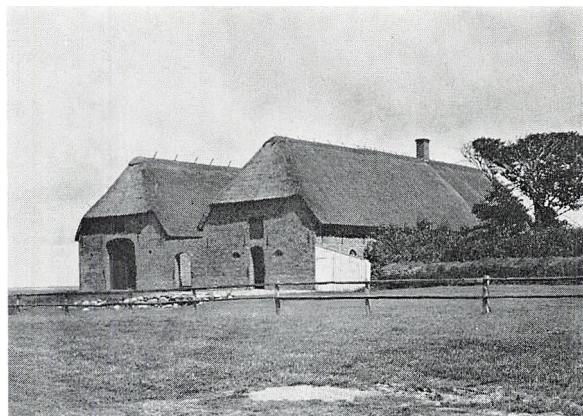
I førnævnte arbejde med industrielt udviklingssigte har egnsudviklingsrådet og Sønderjyllands Erhvervsråd været stærkt impliceret, ligesom bankerne og det særlige »Sønderjyllands Investeringsfond« har formidlet et betydeligt skub i den rigtige retning, så vi nu kan sige, at vi er inde i en gunstig udvikling.

Et af de incitamenter, der på lidt længere sigt knytter sig de allerstørste forhåbninger til, er havneprojektet på Rømø med den efterfølgende forventede udvikling i selve Havneby. Og jo flere, der ikke blot erkender betydningen heraf, men også har mod til at være hurtigt på pletten, jo større chancer har udviklingen for at lykkes inden for en rimelig tid.

Både navnene bag bådeværftet og f. eks. det butikscenter, hvor foreløbig to blokke er færdige, og som indeholder supermarked, manufakturforretning og vort Rømø Kontor, har vist et initiativ, som har krav på påskønnelse i denne Havnebys »allerførste time«.

På samme måde påskønner ikke blot Tønder Filialen, men også de store og gode kræfter – offentlige som private –, der føler ansvar for udviklingen hernede, at Handelsbanken af samfundsmæssige hensyn har foretaget denne »investering i fremtiden« med sit nye og smukke kontor på Rømø.

Museet.

Udnævnelser

Fuldmægtig Harry Jørgensen er pr. 1. juli 1965 udnævnt til souschef ved Sydhavns Afdelingen. Hr. Jørgensen, der er 36 år gammel, blev ansat i banken den 1. april 1965.

Fuldmægtig, frk. Else Christensen, Gammeltorv Afdelingen, er pr. 1. august 1965 udnævnt til kasserer ved samme afdeling. Frk. Christensen, der er født i 1919, blev ansat i banken i 1936 og udnævntes i 1958 til fuldmægtig.

Assistent Arne Hach, der er udnævnt til leder af Augustenborg Filialen pr. 1. september 1965, er udnævnt til fuldmægtig. Hr. Hach er født i 1933 og blev ansat i banken i 1958.

Fuldmægtig Niels Marcussen, Lyngbyvej Afdelingen, er pr. 1. oktober 1965 udnævnt til souschef ved Osborne Afdelingen. Hr. Marcussen, der er 28 år gammel, blev ansat i banken i 1954 og blev udnævnt til fuldmægtig pr. 1. januar 1965.

Fuldmægtig Per Jacobi, Hovedkassen, er pr. 1. oktober 1965 udnævnt til prokurist og souschef i Hovedkassen. Hr. Jacobi, der er 54 år gammel, blev ansat i banken i 1929.

Fuldmægtig, fru Kamma Rudolph, Amagertorv Afdelingen, er pr. 1. oktober 1965 udnævnt til kasserer ved Amagertorv Afdelingen. Fru Rudolph, der er født i 1923, blev ansat i banken i 1946 og blev udnævnt til fuldmægtig i 1961.

Fuldmægtig J. Keese, Strandmarks Afdelingen, er udnævnt til bestyrer af bankens kommende Bellahøj Afdeling. Hr. Keese, der er født i 1933, blev ansat i banken i 1954 og udnævnt til fuldmægtig i 1963.

Fuldmægtig H. Atke, Langebro Afdelingen, er udnævnt til bestyrer af bankens kommende Rebæk Sø Afdeling. Hr. Atke, der er 42 år gammel, blev ansat i banken 1946 og udnævntes i 1958 til fuldmægtig.

Til souschef ved Bellahøj Afdelingen er udnævnt fuldmægtig Per Markusen, Glostrup Filialen. Hr. Markusen, der er 31 år gammel, blev ansat i banken i 1951 og udnævnt til fuldmægtig i 1964.

Til souschef ved Rebæk Sø Afdelingen er udnævnt assistent Kaj Rasmussen, Vanløse Afdelingen. Hr. Rasmussen er født i 1929 og blev ansat i banken i 1951.

Til kasserer ved Bellahøj Afdelingen er udnævnt assistent Preben Rasmussen, Hellerup Afdelingen. Hr. Rasmussen er født i 1939 og blev ansat i banken i 1957.

Til kasserer ved Rebæk Sø Afdelingen er udnævnt assistent Leo Jensen, Gammel Kongevej Afdelingen. Hr. Jensen, der er 29 år gammel, blev ansat i banken i 1962.

Nyt repræsentantskabsmedlem

Bankens repræsentantskab vedtog på mødet i august måned d.å. at supplere sig med højesteretssagfører, kreditforeningsdirektør Niels Alkil.

Artiklen er med tilladelse fra Steen Hasselbalchs Forlag uddraget af Winston S. Churchills bog: *Tanker og oplevelser*, som blev udgivet af nævnte forlag i 1948.

FRITIDSSYSLER

Man har foreslået mange midler til imødegåelse af bekymringer og åndelig træthed for mennesker, der i lange perioder har måttet bære et overordentligt ansvar og har måttet røgte pligter efter særlig stor målestok. Nogle anbefaler motion, andre hvile. Nogle tilråder rejser, andre at man netop helt falder til ro. Alle disse ting kan sikkert være udmærkede, når de opfylder individuelle krav; men det, der er konstant og sælles i alle råd, er forandringen.

Forandring er hovednøglen til problemet. En mand kan udslide en særlig del af sin mentalitet ved ustandselig at bruge den og trætte den, nøjagtigt som man kan slide albuerne ud af en frakke. Der er imidlertid den forskel på levende hjerne-celler og døde ting, at medens man ikke kan bøde de gennemslidte albuer ved at gnide frakkens ærmer eller skuldre, kan den udslidte del af ens mentalitet afspændes og styrkes ikke blot ved hvile, men ved at man dyrker andre åndelige felter. Det er ikke nok, at man kun slukker det lys, der falder over ens største og oftest benyttede interesseområde; man må rette lyset mod et helt nyt. Det nytter ikke at sige til sine »åndelige muskler« – om man tør benytte et sådant udtryk –: »Nu skal I få lov at hvile jer! – Nu går jeg en lang tur!« eller »Nu lægger jeg mig og lader helt være med at tænke på noget.« Tankerne har alligevel travlt. Har de vejret og målt, vil de fortsætte med at veje og måle. Har de været bekymrede, vil de vedblive at være bekymrede. Det er først, når nye celler sættes i sving, når nye kloder stråler på ens himmel, at man opnår afspændelsen, hvilen, forfriskningen.

En begavet amerikansk psykolog har sagt: »Bekymring er følelsernes krampe; tankerne får fat i et eller andet og kan ikke slippe det igen.« Det nytter ikke at diskutere hjernens tilstand med den, når man har det sådan. Jo stærkere ens vilje er, des unyttigere bliver fremgangsmåden. Man kan kun stillfærdigt liste noget andet ind i dens krampagtige greb. Hvis

dette andet vælges rigtigt, og hvis det virkelig er sådan beskaffent, at det skal have sit lys fra et helt nyt interesseområde, vil det gradvis, ofte meget hurtigt, vise sig, at det gamle, pinagtige krampegreb slappes, og kræfterne vender tilbage med helbredelsen.

Dette at dyrke en eller anden hobby og nye mål for ens interesse er derfor af størst betydning for den, der deltager i det offentlige liv. Men det er ikke noget, man kan ordne fra dag til dag eller pludseligt improvisere på viljens kommando. De alternative interesser gror kun langsomt, sæden til dem må vælges med omhu og skal sås i den rette muld, de må røgtes omhyggeligt, hvis deres livgivende frugter skal være til rådighed, når man trænger til dem.

For at være helt lykkelig og helt på den sikre side bør man have to, tre fritidssysler, som betyder noget for en. Det nytter ikke at begynde i en fremrykket alder at sige til sig selv: »Nu vil jeg interessere mig for dette eller hint.« Et sådant forsøg betyder kun en yderligere mental belastning og anspændelse. En mand kan nå til en betydelig viden om emner, der ikke har noget at gøre med hans daglige arbejde, og alligevel hverken få gavn eller glæde deraf. Det nytter ikke kun at gøre, hvad man bryder sig om; man skal bryde sig om det, man har at gøre. Stort set kan menneskene deles i tre klasser: de der slider sig ihjel, de der bekymrer sig ihjel, og de der keder sig ihjel. Det nytter ikke at lokke en kropsarbejder, der er udkørt af en uges slid og sved, med chancen for at kunne spille fodbold eller baseball søndag eftermiddag. Det nytter ikke at indbyde politikeren, videnskabsmanden eller købmanden, der har slidt med og bekymret sig om alvorlige problemer i seks dage, til at slide med og bekymre sig om bagateller, når han holder weekend.

Hvad angår de ulykkelige mennesker, der kan få alt, hvad de kræver, som kan tilfredsstille ethvert lune og altid tage,

hvad de har lyst til – for dem vil en ny adspredelse eller en ny spænding kun forøge følelsen af overmættelse. De farer forgæves og hektisk rundt fra sted til sted, mens de prøver at undslippe den hævnende kedsommelighed ved lutter støj og bevægelse. For dem er fast disciplin under en eller anden form den bedste udvej.

Man kan også sige, at fornuftige, flittige, duelige mennesker falder i to klasser: for det første de, hvis slid er slid, og hvis morskab er morskab, og for det andet de, for hvem slid og morskab bliver en enhed. Der er flest af førstnævnte klasse, og de opnår deres kompensationer. De lange timers arbejde på kontor eller i en fabrik giver dem ikke alene lønnen i form af penge til livets opretholdelse, men også en sund appetit på livets glæder selv i deres enkleste og beskedneste former. Det er skæbnens udvalgte, som findes i den sidstnævnte klasse. Deres tilværelse er en naturlig harmoni. For dem bliver arbejdsdagen aldrig lang nok. Hver dag er helligdag, og de almindelige helligdage, som skal holdes, bliver for sådanne mennesker kun irriterende afbrydelser af en fængslende beskæftigelse. Ikke des mindre trænger begge kategorier til nye synspunkter, til ny atmosfære, til nye veje for anstrengelserne. Det er endog højst rimeligt, at de, for hvem arbejdet er en fryd, trænger hårdest til at få det på afstand.

Læsning er den almindeligste form for adspredelse. På dette vældige og meget afvekslende område finder millioner deres åndelige hvile. Intet gør et menneske mere ydmygt end et bibliotek. »Nogle få bøger«, hvilket var lord Morleys betegnelse for enhver bogsamling under fem tusind bind, giver en fornemmelse af hygge og et vist selvbehag. Men en dag i et bibliotek, selv om det er af beskedne dimensioner, gør hurtigt kål på sådanne illusoriske fornemmelser. Mens man vander søgende rundt, tager bog efter bog ned fra reolerne og overtænker den enorme, uhyre afvekslende rigdom af opmagasineret viden og visdom, menneskene har sanket og bevaret gennem tiderne, bortjages enhver stolthed, endog i dens uskyldigste former, fra ens sind af en dyb ærefrygt, der ikke er fri for en undertone af sørgmodighed. Når man skuer over den mægtige opmarch af videnskabsmænd og vismænd, historikere, naturforskere, digtere og filosoffer, hvis skatte man aldrig vil kunne nå at beundre – endstige benytte – knuges man af tanken om, hvor kort et spand af tid, man har fået tilstået her på jorden.

Tænk på alle de vidunderlige historier, der er fortalt, og glimrende fortalt, som man aldrig skal lære at kende. Tænk på alle de skarpsindige undersøgelser af vigtige problemer, man aldrig vil kunne følge. Tænk på alle de gribende eller henrivende indfald, man aldrig får del i. Tænk på det enorme arbejde, der er blevet udført og står til ens rådighed, men hvis frugter man aldrig skal nyde. Og dog – ud af denne tristhed vokser en sindets ro. Den ophøjede fortvivlelses bitre sødme smelter sammen med en behagelig følelse af påtvungen resignation, der gør, at vi med endnu større iver vender os mod tilværelsens muntre forfængelighed.

»Hvad skal jeg stille op med alle mine bøger?« lød spørgsmålet, og den spørgende svaledes ned med svaret: »Læs dem!« Kan man ikke nå at læse dem, så tag dem i hvert fald ned fra hylden og kæl for dem. Kik i dem. Luk dem tilfældigt op. Læs videre fra den første sætning, som fanger blikket. Gå så over til en ny. Foretag en opdagelsesrejse og prøv at lodde dybden af ukendte have. Sæt selv bøgerne på plads. Anbring dem efter Deres egen plan, så De i hvert fald ved, hvor bøgerne står, selv om De ikke ved, hvad der står i dem. Kan de ikke blive Deres venner, så lad dem i hvert fald blive Deres bekendte. Kan de ikke få plads i Deres tilværelses inderkreds, så nik i hvert fald genkendende til dem.

Det er et fejlgreb at læse alt for mange gode bøger, mens man er meget ung. En mand fortalte mig engang, at han havde læst alle de bøger, der betød noget. Under krydsforhør af ham viste det sig, at han havde læst overordentlig mange,

men at de kun havde gjort ringe indtryk på ham. Hvor mange havde han forstået? Hvor mange havde betydet noget for hans åndelige udvikling? Hvor mange var blevet hamret ud i hans tankers smedie for senere at blive opmagasineret som blanke våben til øjeblikkelig anvendelse?

Det er en stor skam, at man kan få læst en bog for tidligt i sit liv, fordi det første indtryk altid er det gældende, og bliver det kun ringe, tør man aldrig vente sig mere. En senere læsning kan oftest kun give tilbageslag fra den overflade, der blev hærdet af det første møde med bogen. Unge mennesker skal være forsigtige med deres læsning, som gamle mennesker skal være forsigtige med, hvad de spiser. De bør ikke spise for meget, og de bør tygge maden godt.

Eftersom forandring er al adspredelses grundlæggende element, er det naturligvis en større hvile og forfriskelse at læse et andet sprog end det, man bruger i arbejdets hverdag. Det er en stor vinding at kunne et fremmed sprog blot så meget, at man med fornøjelse kan læse det. Vore skolefolk er oftest for ivrige efter at lære børn så mange forskellige sprog, at de aldrig fatter noget af dem ordentligt nok til at få glæde af studierne. En dreng lærer tilstrækkelig latin til at afsky det; tilstrækkelig græsk til at klare en eksamen; tilstrækkelig fransk til at kunne rejse fra Calais til Paris; tilstrækkelig tysk til at opnå et diplom; tilstrækkelig spansk og italiensk til at kunne kende forskel på sprogene; men ikke nok til at opnå den vidunderlige fordel, det er at kunne tilegne sig et andet lands litteratur.

Vælg godt og klogt og vælg kun ét sprog. Koncentrér Dem om det ene. Giv ikke op, før De læser det med virkelig fornøjelse. Dette at læse et fremmed sprog, fordi det morer en, er en hvile for ens »åndelige muskler«, det opliver sindet med en ny rytme og understregning af nye tanker. Selve sprogformens ændring sætter nye hjernedele i bevægelse og letter særdeles effektivt byrden for den, der er træt af hverdagen. Man kunne tænke sig, at en mand, der levede af at blæse trompet, ville finde hvile ved at spille violin. Sådan er det netop at læse et andet sprog end ens eget.

Men læsning og kærlighed til bøger under enhver form lider af den alvorlige mangel at ligge for nær op ad hverdagen for hjernearbejderen til at kunne give det element af forandring og kontrast, som er afgørende vigtigt for den sande afspænding. For at genskabe åndelig balance må man tage de dele af sit åndelige felt i brug, som især leder øje og hånd. Mange mænd har fundet det meget nyttigt at dyrke et håndværk som adspredelse; træarbejde, kemi, bogbinding, ja endog murerarbejde – såfremt man er interesseret deri og har det rette håndelag – vil kunne give en virkelig afspændelse for en overkørt hjerne.

Men bedst af alt og nemmest at gennemføre er tegning og maling under en eller anden form. Jeg anser mig for meget heldig, fordi jeg i en fremrykket alder har kunnet udvikle denne nye fritidssyssel. Malerkunsten kom mig til hjælp i en meget streng periode. Malerkunsten er en fælle, som man tør håbe at kunne bevare trofast ved sin side under den længste del af vejen gennem tilværelsen.

»Ej alder visner eller vane blegner
dens grænseløse vekslens værd.«

De mere krævende sportsgrene og anstrengende idræt må man opgive lidt efter lidt. Særlige præstationer må man bøde for med stedse øget træthed. Musklerne slappes, hænder og fødder bliver langsommere; ungdommens og manddommens spændstighed svigter. Men malerkunsten som ven stiller ikke urimelige krav og hidser ikke til udmattende anstrengelser; den følger trofast selv med langsomme skridt og holder sit lærred som en skærm mellem os og tidens misundelige blik eller, om man vil, senilitetens tragiske nærhed.

Malere er lykkelige, for de vil ikke blive ensomme. Lys og farve, fred og håb vil holde dem med selskab, lige til – eller dog næsten lige til – livsdagen rinder ud.

Bankbetjent Jørgen Pedersen,
Vesterport Afdeling

Skal vi holde formerne?

Jørgen Pedersen gør idrætsmærkesæsonen op

Nu da det er ved at være slut med de fleste uden-dørs idrætter for i år, spørger vi Jørgen Pedersen, om han har været tilfreds med sæsonen.

– Det har været en vanskelig sæson, mange af de lidt ældre idrætsmærketagere har svigtet i år, og vi vil jo gerne have flest mulige med. Det er for tidligt at nævne tal vedrørende årets idrætsmærker, vi regner da med, at der er nogen, der vil aflægge prøven også i efteråret.

– Hvornår udløses spændingen om, hvem der bliver 1965-vinder af Prins Axels Idrætsmærkepokal?

– Det sker i januar 1966, og det skal ikke nægtes, at det er spændende for HIF. Denne pokal, som Prins Axel i 1955 skænkede til den københavnske firmaidræts idrætsmærkearbejde, er hidtil blevet vundet således:

1955	Brødrene Dahls Idrætsforening
1956	Eso-Sport
1957	Brødrene Dahls Idrætsforening
1958	Crome & Goldschmidts Idræts-Klub
1959	Crome & Goldschmidts Idræts-Klub
1960	Crome & Goldschmidts Idræts-Klub
1961	Crome & Goldschmidts Idræts-Klub
1962	Handelsbankens Idræts Forening
1963	Handelsbankens Idræts Forening
1964	Handelsbankens Idræts Forening

Pokalen vindes til ejendom af den forening, der vinder den for femte gang.

Antal idrætsmærker i HIF (hovedstadsområdet):

1960	7	1963*)	260
1961	14	1964	236
1962	193		

*) Største antal idrætsmærker nogen civil forening nogensinde har taget.

– Hvad får Dem til at vie idrætssagen så mange kræfter, spørger vi Jørgen Pedersen, som har hovedæren for, at den frie idræt igen er vakt til live i banken (jfr. væksten i antal idrætsmærker, se ovenfor).

– Jeg er gammel diskos-kaster i Ben-Hur, har været med i de danske mesterskaber tretten gange – må jeg jeg indskyde aldrig dårligere end nr. 6 og al-

drig bedre end nr. 3 – og derigennem fik jeg interesse for den frie idræt. Og da jeg så i 1963 blev valgt ind i bestyrelsen for HIF, var jeg simpelthen nødsaget til at gøre noget ved det.

HIF-arbejdet gør jeg med lyst, ikke mindst fordi jeg derved kommer i kontakt med så mange af kollegerne. Før gik jeg inkasso-tur og lærte på den måde mange mennesker at kende, men nu sidder jeg mest bag kassen og tæller penge, så jeg har sagt til mig selv, ligesom Dalgas, at hvad udad tabtes, skal indad vindes – nu får jeg min trang til omgang med mennesker tilfredsstillet på idrætsbanen, hvor der er et godt kammeratskab, og hvor vi har det fornøjeligt.

Og desuden synes jeg, at det at få så mange som muligt draget aktivt ind i idrætten er en sag, det nok er værd at sætte noget ind på.

Vær lige så god ved Deres hjerte som ved Deres bil

Jørgen Pedersen sammenligner hjertet med en bilmotor, men understreger den forskel, at en bilmotor er udsat for slidtage, når man bruger den, mens hjertet (brugt med fornuft) bliver stærkere og stærkere, jo mere det bliver brugt. Folk får blandt andet hjertesygdomme, fordi de ikke går tilstrækkeligt på deres ben. Det er betydningsfuldt, at man i de unge år opøver hjertefunktionen gennem sportslig træning.

– Hvad med de lidt ældre? – Ja, har de ikke gjort noget før, så er det da på tide at få gjort noget ved det, siger Jørgen Pedersen.

Lad cykel, bil og knallert stå – og gå

Således er mottoet for den »Ud at gå« kam-pagne, som Idrætsmærket startede i 1964, og som stadig fortsætter, fordi den har fået overvældende tilslutning. Det drejer sig om en 8 km gangprøve,

der indbringer et diplom uanset den opnåede tid. Ikke mindre end 36.367 personer i Danmark af- lagde denne prøve i 1964.

– Vi afholder regelmæssigt prøver i HIF, siger Jørgen Pedersen, både atletik-, gymnastik- og ud- holdenhedsprøver, og jeg kan i denne forbindelse udtrykke glæde over den store forståelse og imøde- kommenhed, som vi altid møder hos cheferne, når sporten kalder, og det kniber med at nå at komme af sted til tiden.

– Tror De, at vor nyerhvervede lørdagsfrihed vil bevirke yderligere aktivitet og tilslutning til HIF?

– Ja, siger Jørgen Pedersen, det er der da god grund til at håbe og tro; det er jo herligt, at det mo- derne samfund bringer flere og flere lettelser med biler, elevatorer, husholdningsartikler, motorplæne- klippere og elektronisk databehandlingsanlæg – livet bliver lettere, og vi får mere frihed. Men – og der er et alvorligt men – de tekniske fremskridt mindsker kravene til vor fysiske aktivitet, og vi må se i øjenene, at denne udvikling rummer en fare for, at vi kommer ud af form – ja, jeg vil sige det lige så drastisk, som afdøde kaptajn Jespersen sagde det: Der er fare for vort legemes forfald.

Vi gribes af emnet og mindes kaptajnens manende ord:

Hovedårsagen til dit forfald er alt det skidt, du spiser og tænker.

– Vil De give læserne et ord med på vejen?

– Ja, lad mig slutte med endnu et citat af kaptajn Jespersen, denne gæve og utrættelige forkæmper for den daglige motion: »Din kamp for fornyelse af sjæl og legeme vil aldrig ophøre. Hvad tåler og hvad kræ- ver dit legeme, det er det, du skal opdrage dig selv til at forstå og efterleve«. Og så til alle og enhver – vel mødt til træning!

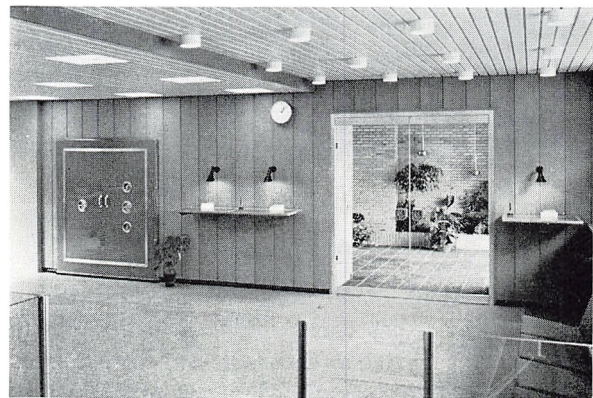
Jørgen Pedersen er allerede på vej ud af døren for at deltage i en flok unge menneskers udholden- hedsprøve.

cp

Facaden mod torvet.

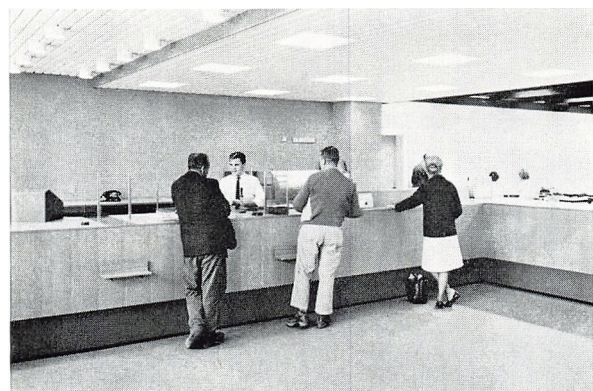
Nakskov-filialen ombygget

Et godt kik mod hallen.

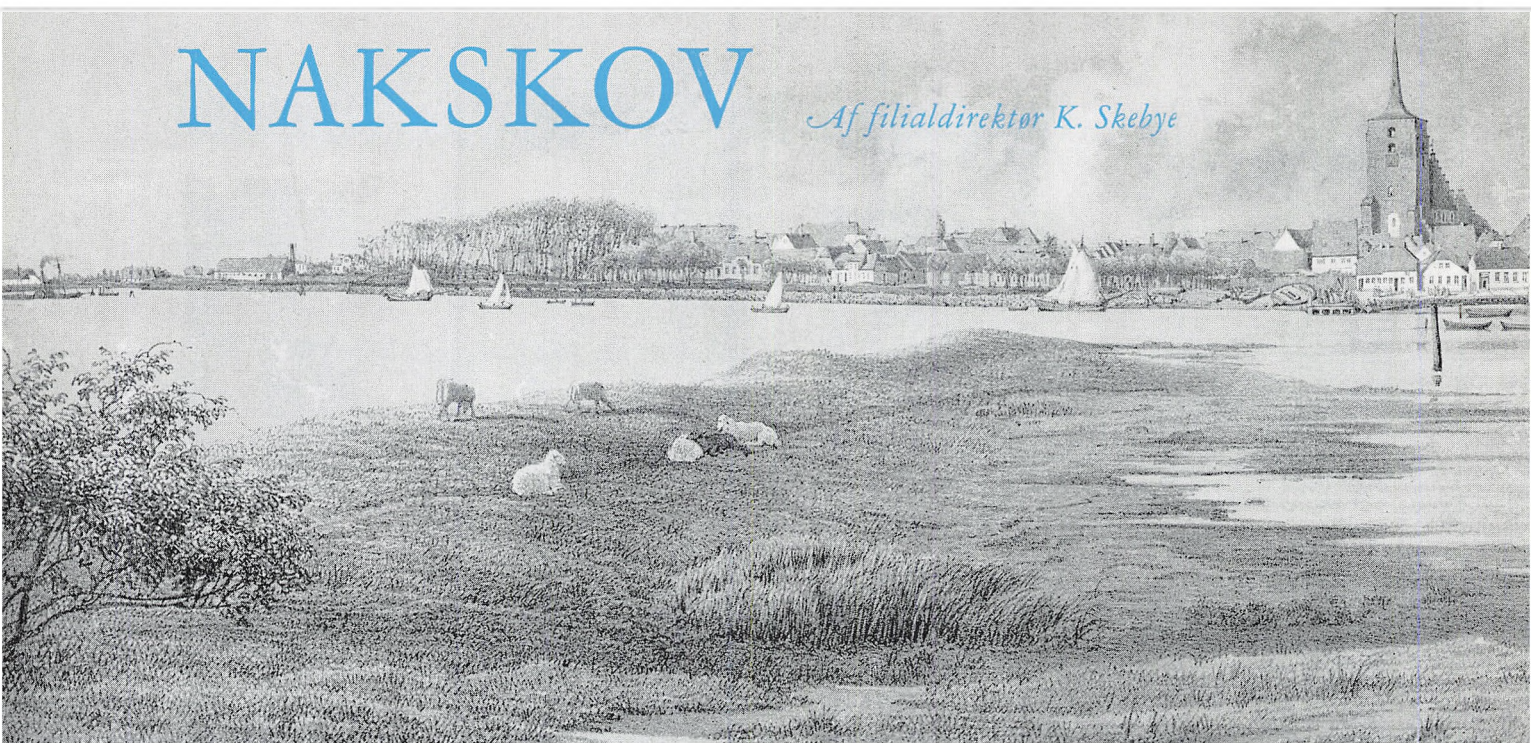

– Den åbne bank.
– Den »lukkede« bank – kassen.

NAKSKOV

Af filialdirektør K. Skebye

Navnet NAKSKOV – tidligere stavet Nagschouf eller Nascov – har i ældre tid givet anledning til delte meninger, Nag er det gamle ord for Næs med eller ved en skov. Byens våben har da også siden 1302 været et grønt træ, ved hvis rod står en gåsefod.

Byen nævnes første gang som købstad i Valdemar den II's Jordebog. Antagelig må byen have fået sit første privilegium i tiden mellem 1210 og 1240. I 1266 fik Nakskov af Erik Glipping nogle lavt liggende jorder mellem Byfogedsøen og fjorden. Erik Menved gav i år 1300 byen et privilegium, hvorefter den fik ret til at sætte insolvente skyld-

nere i arrest uden først at have indhentet overordnede myndigheders tilladelse dertil.

De betydeligste privilegier fik Nakskov i 1445, da Christoffer af Bayeren gav byen eneret på sejladsen.

Under Christian den III's besøg i 1539 blev Nakskov ophøjet til fæstning. Fæstningsbyggeriet gik dog trægt, og først da Christian den IV den 9. marts 1628 besøgte Nakskov for at udstikke en ny fæstningslinie, kom der gang i arbejdet, som dog hæmmedes af pesten i 1629.

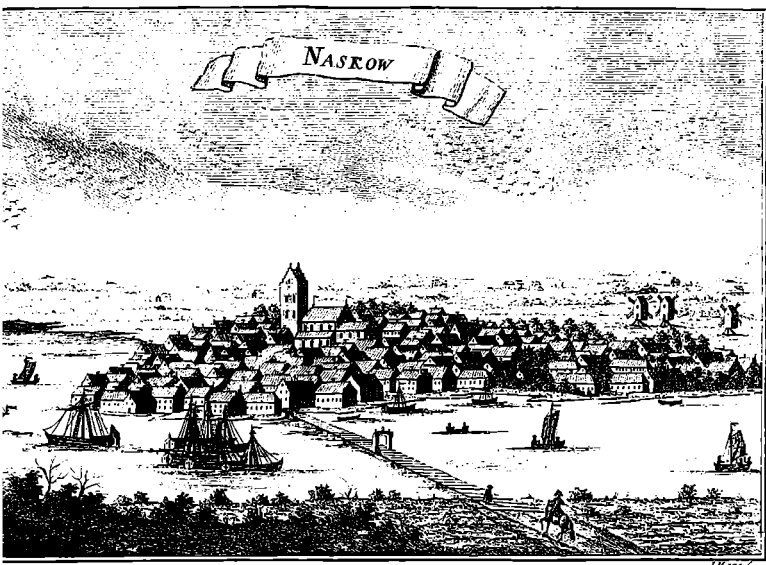
Den 7. februar 1658 ved nitiden, medens menigheden var samlet i kirken, lød anskriget: »Fjenden er for porten.« Svenskekongen Carl Gustav var gået over isen fra Fyn over Langeland og var landet i Taars for derfra at drage mod Nakskov på vejen mod København.

I 1659 kom svenskerne tilbage med ca. 2000 mand og belejrede byen. Belejringen varede til 15. juli, da byen måtte overgives.

Under belejringen blev byen kraftigt beskudt, bl. a. faldt en kugle gennem kirkens tag, netop som præsten forrettede en dåb. Kuglen kan i dag seses i kirkens kor.

I gamle dage spillede landbruget en betydelig rolle i byens økonomi, men hovedindtægtskilden var handelen. I slutningen af 1500-tallet var Nakskov nr. 7 af landets byer målt efter størrelse og betydning.

I slutningen af forrige og i begyndelsen af dette århundrede tog udviklingen inden for industriali-

Nakskov set fra Stensø. Litografi fra ca. 1855.

seringen fart. Mange store virksomheder er grundlagt i denne periode, og Nakskov fik også del i denne udvikling.

Nakskov Sukkerfabrik, der tilhører Aktieselskabet De Danske Sukkerfabrikker, er således opført i 1882 og har haft og har stor betydning for byen. Efter at alle saftstationer nu er nedlagt, er aktiviteten udvidet betydeligt. Mekanisering og rationalisering er gennemført i stor målestok.

Den danske Mælkekondenseringsfabrik A/S er oprettet i 1908, og fabrikken, der er udvidet adskillige gange, var i mange år den eneste af sin art i landet.

Da etatsråd H. N. Andersen omfattede sin fødeby Nakskov med veneration, foranledigede han, at Nakskov Skibsværft blev opført i 1917. Mange af ØK's skibe er siden bygget her. I dag beskæftiges ca. 2000 mand på værftet.

For en menneskealder siden var byen præget af de store købmandsgårde, hvor man handlede med alt fra korn og brændsel til kolonial.

Efter nogen stilstand i depressionsårene i 30'erne og i besættelsestiden er byen fulgt godt med i udviklingen efter 1945.

Vestlollands landmænd har været åbne for nødvendigheden af mekanisering til afhjælpning af landbrugets arbejdskraftmangel og til sikring af rationel og rentabel drift.

Byen er udvidet betydeligt, nye virksomheder er etableret, mange nye boliger er opført, veje er anlagt, andre udvidet. Skoler er udvidet, nye børne-

haver og vuggestuer er bygget. For få år siden fik byen en ny kirke, en følge af byens vækst. Mange forretninger er udvidet og moderniseret, således at byens ansigt i dag viser beskueren, at Nakskov er en driftig by, en by hvor der er foretagsomhed og virkelyst.

Selv om byen og livet i byen er helt »up to date« i fuldstændt takt med den tekniske og økonomiske udvikling, så finder man lykkeligvis også fortidens Nakskov, endnu står mange gamle bindingsværkshuse, og endnu findes gamle købmandsgårde med toppede brosten.

Skibsværftet og havnen i dag.

Vivi Hjort Hjorthfelt,
Vesterbro Afdeling,
17 år.

Ove Elkjær,
Kultorv Afdeling,
17 år.

Nanna Hinrichsen,
Skodsborg Afdeling,
18 år.

Kurt Nielsen,
St. Kongensgade
Afdeling,
18 år.

Henning Palmund,
Sølvtorv Afdeling,
17 år.

Marie-Elisabeth
Stronghlios
Henriksen,
19 år.

*En buket
af sommerens
nye elever
fortæller om*

SPRINGET UD I ERHVERVSLIVET

Jeg syntes faktisk, det var lidt væmmeligt i begyndelsen, at alle mennesker sagde De til mig, siger Vivi Hjorthfelt, men nu er jeg da heldigvis du's med mine jævnaldrende i afdelingen, og vi har det godt sammen.

Frøken Hjorthfelt og de fem andre unge elever, som vi har bedt om en rundbordssamtale, har efter introduktionskurset på Uglemose været ude i afdeling i godt en måneds tid, og de var alle straks parate til at komme og fortælle os lidt om deres tanker og følelser ved overgangen fra skolebænk til de voksnes verden.

- Ja, jeg havde også svært ved at vænne mig til det med »De« og til at skulle ha' det pæne væsen på, bemærker Elkjær. Jeg var på forhånd lidt beklemmt (tro det slagfærdige unge menneske, hvo der kan), men jeg blev heldigvis hurtigt klar over, at bankfolk ikke er sådan nogen stive statuer, som jeg havde forestillet mig, alle er venlige og imødekommende.

- Hvorfor valgte De bankvejen, Elkjær? - En del af min familie er i bank, og min far har altid gerne villet ha', at jeg skulle gå den vej. Selv syntes jeg først, at det lød så kedeligt, men da jeg kom i realen, fik jeg mere og mere lyst - og jeg har bestemt ikke fortrudt. I øvrigt er det rart at være lidt mere selvstændig, at kunne købe sine egne ting - jeg befinder mig vældig godt i de voksnes verden.

Nanna Hinrichsen fortæller, at hun havde hørt så meget om Handelsbanken; lige efter realeksamen i 1964 var hun på Graasten Husholdningsskole, hvor hun fik flere kammerater fra Graasten Filialen, og før hun i vinter rejste et halvt år til England og hentede sig en degree, lod hun sig skrive op til at komme ind i banken. - Mine forældre syntes ikke særlig godt om det, det er efter deres mening noget tørt noget at beskæftige sig med, men jeg holdt på mit, og jeg er blevet glad for det. Jeg vil gerne uddanne mig videre til korrespondent efter elevtiden, jeg drømmer også om at komme et år til Frankrig - blive sendt derned eller få et år fri - og så komme tilbage til banken - mon ikke man kun lærer et sprog ordentligt ved at bo i det pågældende land?

- Jeg tænkte først og fremmest på uddannelsen, da jeg søgte ind i bank, siger Kurt Nielsen. Og at det blev Handelsbanken, skyldes min fars råd, han er kunde i banken. Både Kurt Nielsen og Elkjær vil gerne læse til HD til sin tid.

Også Palmund er fuld af læseiver.

- Tænkte De på pensionen?

- Nej, hvem gør det, når man er ung?

- Jeg tænkte ikke engang på lønnen, smiler Vivi Hjorthfelt, jeg ville bare ind i Handelsbanken. Min far og min farfar har forretning lige ved siden af Vesterbro Afdeling, og jeg er kommet i banken i mange år, når jeg har hjulpet til i forretningen, jeg kan godt lide at have med tal og penge at gøre.

.... ind i Handelsbanken

- Var den første dag i afdelingen svær?

- Nej, Uglemose gør overgangen blid, dér blev noget af nervøsiteten taget væk, siger frøken Henriksen. Det er i øvrigt ikke første gang, frøken Henriksen skal omstille sig til nye forhold; en antydning af akcent leder os på sporet af, at hendes vugge har stået i Amerika, og at hun først for otte år siden er flyttet til Danmark. Hun har - hvad vi allerede konstaterede på elevskolen - medbragt en god portion videbegær: - Det ville være rart, hvis vi fik en instruktionsbog, når vi kommer ud i afdelingen, for selv om man får en del forklaret, er det ikke let at få overblik over, hvad det, man laver, skal bruges til. Hvis man kunne tage sådan en bog med hjem at læse i, behøvede man ikke at ulejligede de andre med at skulle fortælle om tingene, når de har travlt. Jeg føler mig lidt dum, når en kunde kommer og spørger om noget, og jeg så bliver nødt til at sige - lige et øjeblik, så skal jeg få fat i en, der kender til det.

- Ude i Skodsborg blev jeg straks sat til at hjælpe med at ekspedere valuta, siger Nanna Hinrichsen. Der var fart på den dag, der kommer mange svenskere ind på vej til København, men de andre var hele tiden over mig, hvis der skulle være noget, jeg ikke kunne klare, og det er de heldigvis stadig. Jeg har fået besked på, at jeg må altid komme og spørge.

- Hvor mange er De i Skodsborg?

- Vi er kun tre, så jeg bli'r sat ind

i meget; men de større ting tager Nærum sig jo af - da jeg i sidste uge var i Nærum på ferieafløsning, blev jeg kastet på hovedet ud i opgaver, jeg ikke har set i Skodsborg. Man får måske nok en mere alsidig uddannelse i en stor afdeling. Vi har for øvrigt meget kontakt med Nærum, og når der er fødselsdage, kommer vi derop om morgenen eller efter arbejdstid til kaffe, det er mægtig hyggeligt.

- Det er nu ikke helt mit indtryk, at en stor afdeling byder på mere alsidig uddannelse. Jeg har f. eks. kun talt med en kunde en enkelt gang i de fem uger, jeg har været i St. Kongensgade, siger Kurt Nielsen, men jeg må se alt, hvad jeg vil i afdelingen, og det er vel også meningen, at man bliver flyttet rundt inden for afdelingen efterhånden.

- Jeg har fået besked på at være så nysgerrig som muligt, fortæller Elkjær, jeg bruger meget at gå med en anden hen til skranken for at høre, hvordan han ekspederer kunderne, visse ting ekspederer jeg på egen hånd, og jeg arbejder med mange forskellige sager.

- Læser De bankens gule cirkulærer med interesse?

- Ja, jeg ser dem alle - nej, jeg ser dem aldrig - har kun set et enkelt - og så eleven fra en meget velorganiseret afdeling: - Jeg synes ikke altid, jeg kan få tid, men så kommer der en og be'r mig om lige at sætte mine initialer på, og det gør jeg så.

- Er der nogen af Dem, der har lavet ulykker?

- Næh - ikke slemme. Palmund mindes dog med et vist ubehag, hvordan han en dag med et slag gjorde en kunde til en rig mand, han slog hans kontonummer ind som beløb.

- Hvis nogen laver en kapitalbrøler, inde hos os, får han lov til at gi' en omgang chokoladefrøer, fortæller Kurt Nielsen. - Av, lyder det fra Elkjær, man ku' jo være gået fallit, hvis man var kommet i den afdeling.

- Er De stødt på noget, De gerne ville have haft, at vi havde lært Dem på Uglemose?

De seks er enige om, at det ville have været godt med lidt mere bilagsudfyldning, men man ville ikke have undværet noget af det andet stof.

- Det ville også have været rart, hvis De havde lært os at betjene et omstillingsbord. Her bliver samtalen meget livlig med beretninger om de komplikationer, det har medført, at man har trykket på de forkerte knapper.

Nå, vi er nu ved at have trykket på alle de knapper, vi gerne ville i denne lille samtale og mener at kunne drage den konklusion, at overgangen til erhvervslivet er faldet disse unge mennesker let, og at de hver især er faldet godt til i bankens liv med en positiv indstilling til det arbejde, der venter dem.

CP

Debat omkring det internationale betalingssystem

Af kontorchef, cand. oecon. K. BOJSEN, Udlandssekretariatet

Man kan vist roligt fastslå, at problemerne omkring det internationale betalingssystem og den internationale likviditet hører til årets mest omdiskuterede spørgsmål. I flere år har der på teknisk ekspertplan været forhandlet om disse problemer, uden at dette har fremkaldt større avisoverskrifter, men med de Gaulle's forslag fremsat i februar i år om en tilbagevenden til guld blev problemerne pludselig en del af det store politiske spil mellem USA og Frankrig og hverdagskost for avislæsere over hele verden. I det følgende vil der så vidt muligt blive set bort fra det politiske islet, ligesom dagspressens noget forenkledte fremstillingsmåde søges undgået uden at falde i den modsatte grøft: at gøre problemet alt for kompliceret og verdensfjernt.

Kravet til de internationale likviditetsreserver er øget

Vort nuværende internationale valuta- og betalingssystem hviler i første række på de aftaler, som for godt tyve år siden blev truffet i Bretton Woods, hvor bl. a. Den Internationale Valutafond blev etableret. Siden da er der sket vidtrækkende ændringer i verdensøkonomien. Verdenshandelen, som beslaglægger international likviditet, kan inden for de sidste ti år fremvise en fordobling af omsætningen, og det kan derfor ikke undre, at likviditetsreserver, der endnu for få år siden forekom rigelige til udligning af normale udsving på betalingsbalancerne, forholdsvis hurtigt kan vise sig at være for små. Som et illustrerende eksempel kan nævnes, at hvis vore eksportører pludselig udskød hjemtagelsen af den indtjente valuta med gennemsnitlig en måned, og vore importører samtidig fremskyndede deres betalinger til udlandet tilsvarende, ville hele vor valutareserve på godt 2 milliarder kroner medgå til at opfange en sådan forskydning.

Det enkelte lands betalingsbalance

Behovet for internationale likviditetsreserver opstår for det enkelte land på samme måde som i den enkelte virksomheds økonomi derved, at udbetalingerne i visse perioder overstiger indbetalin-

gerne. I de mere avancerede lande, hvor transaktionerne med udlandet i betydelig grad er liberaliserede, træffes beslutningerne om betalinger til og fra udlandet af et stort antal personer og virksomheder. Der fremkommer derfor ikke uden videre over en periode balance i disse betalinger. Da det enkelte lands nationale mønt ikke altid umiddelbart kan anvendes ved betalinger til udlandet, må landets valutamyndigheder holde reserver af betalingsmidler, som enten kan accepteres umiddelbart af modtageren eller som modtagerlandets valutamyndigheder vil acceptere til omveksling til den pågældende nationale valuta.

Manglende balance i betalingerne til og fra et land kan opstå af flere årsager. En høj rentefod kan virke tiltrækkende på udenlandsk kapital, ligesom mere eller mindre begrundede formodninger om en ændring i valutapariteten (devaluering eller revaluering) kan medføre betydelige forskydninger i betalingerne mellem landene. Der kan dels være tale om overførsel af midler, som kan frigives med kort varsel (»hot money«), dels af forskydninger i betalingssædvanerne i forbindelse med import og eksport m. v. Der kan også være tale om normale sæsonsvingninger, som f. eks. hvor et lands eksport domineres af nogle enkelte råvarer, eller der kan tænkes på den mere permanente uligevægt, der opstår, når et lands naturressourcer kræver større langfristede investeringer for at blive udviklet.

Uligevægt i et lands betalinger kan endelig også skyldes kapitalbevægelser i form af lange investeringer i andre lande via køb af værdipapirer eller som direkte investeringer, d. v. s. ved opkøb af bestående eller etablering af nye foretagender (hyppigt som filialselskaber) i udlandet.

Der er naturligvis grænser for, hvor længe et land er i stand til at finansiere et underskud på betalingsbalancen. Disse grænser bestemmes af beholdningen af de internationalt anerkendte likviditetsreserver, hvortil i første række må henregnes landets guldbeholdning, dets beholdning af de såkaldte reservevalutaer sterling og dollar samt eventuelle trækningmuligheder på Den Internationale Valutafond.

Sterling og dollar som nøglevalutaer

Pundets og dollarens position som reservevalutaer beror på, at disse valutaer forholdsvis let kan indløses med guld, og at det under normale forhold vil være upraktisk at have for stor en del af valutabeholdningen anlagt i guld. Hertil kommer, at dollar- og pundbeholdninger kan indtjene gode renter i modsætning til guld.

At pundet og dollaren således har kunnet accepteres som likviditetsreserver, har i første række naturligvis gjort den samlede internationale likviditet betydeligt større og været af uvurderlig betydning for væksten i verdenshandelen i de sidste ti år, men det har samtidig den uheldige konsekvens, at tilvæksten i den internationale likviditet stort set alene er afhængig af udsving i USA's og Englands betalingsbalancer. En anden vigtig konsekvens af det nuværende system er, at disse to lande ikke behøver at tilvejebringe balance i deres betalingsmellemliggende med udlandet, så længe der er et flertal af lande, som er villige til at forøge deres beholdninger af de pågældende valutaer.

Betalingsbalanceudviklingen i England

I Storbritannien har man siden krigen, hver gang den økonomiske aktivitet er steget, set, at importen har haft tendens til at stige en hel del hurtigere end eksporten. Resultatet har været store underskud på betalingsbalancen, hvilket har gjort det nødvendigt at indføre restriktioner, som igen har hæmmet den britiske økonomis vækstrate. Gennem 1964 blev situationen forværret af et antal tilfældige faktorer, og betalingsbalancens deficit steg til 745 millioner pund sterling eller mere end halvdelen af de britiske guld- og valuta-reserver før krigen.

USA

Siden 1957 har USA haft et betalingsbalance-deficit på mellem 3.- og 4.000 mill. dollars årlig. Som følge heraf er USA's guld-reserve faldet fra 22.900 mill. dollars ved udgangen af 1957 til 15.000 mill. dollars ved udgangen af 1964. Samtidig er udlandets kortsigtede krav på USA steget fra omkring 14.000 mill. til 27.000 mill. dollars. Af disse krav indehaves ca. 15.000 mill. dollars af centralbanker, hvilket gør dem direkte konvertible med guld.

Dette store deficit på den amerikanske betalings-balance har gentaget sig år efter år til trods for et stort overskud på handelsbalancen. Sidste år var handelsbalancens overskud på mere end 7.000 mill. dollars. Men dette kunne ikke blot tilnærmelsesvis dække den udadgående strøm af hjælp til udlandet, militære udgifter i udlandet, eksport af kapital i

forskellig form etc. I 1964 var betalingsbalancens deficit igen helt oppe på 3.000 mill. dollars.

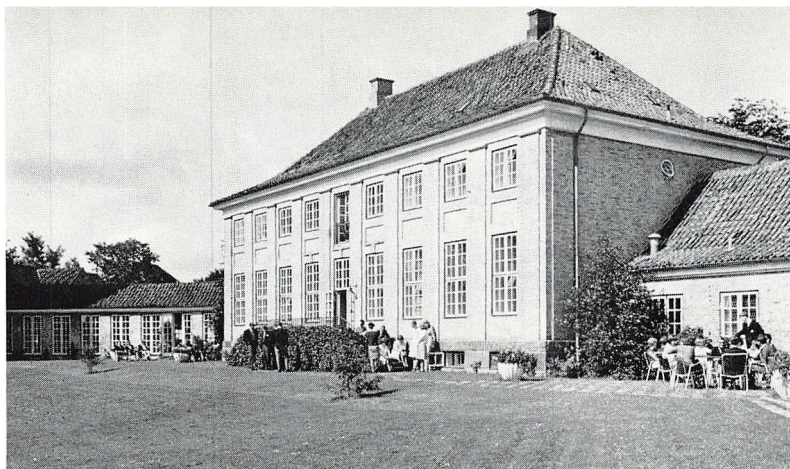
Skal systemet ændres?

Det er de to ovenfor omtalte forhold: elementet af tilfældighed i den internationale likviditets vækstbetingelser og Englands og USA's mulighed for at opretholde underskud på betalingsbalancen i længere perioder, der danner baggrunden for fremsættelsen af en række forslag om ændringer i det internationale betalingssystem.

De officielle franske synspunkter, der i nogen grad er præget af kravet om »monetær« disciplin blandet med politiske aspekter, lægger som før nævnt hovedvægten på en tilbagevenden til guldet som eneste middel til at udligne betalingsbalanceunderskud. Der er næppe tvivl om, at man herved ville kunne undgå de tilbagevendende valutakriser, men det er lige så klart, at resultatet – forudsat en uændret guldpris – ville blive en indskrumpning af verdenshandelen, da de eksisterende guldbeholdninger ikke vil være tilstrækkelige som eneste likviditetsreserve.

Derimod synes forslaget om skabelse af en ny valutaenhed til supplerung af guld, dollar og pund mere i overensstemmelse med hensynet til en stadig stigende verdenshandel. Man har allerede et udmærket navn til den nye valutaenhed, CRU, en forkortelse for Composite Reserve Unit, som tænkes skabt ved en overenskomst omfattende de førende industrinationer: USA, Canada, England, Sverige, Japan, de seks fællesmarkedslande og Schweiz, hvori der fastsættes et bestemt forhold mellem de deltagende landes valutaer. Man har forestillet sig, at CRU for 50 pct.'s vedkommende skal bestå af dollar og mindre procentdele af de øvrige valutaer, og at de deltagende lande frit kan sammensætte deres valutabeholdning af guld, udenlandsk valuta og CRU, idet dog beholdningen af CRU skal stå i et vist forhold til landets guldbeholdning. Dette nye system tænkes ikke at skulle træde i funktion med det samme, men afvente et tidspunkt, hvor man skønner, at den eksisterende internationale likviditet ikke er tilstrækkelig til at klare finansieringen af verdenshandelen.

Der er dog almindelig enighed om, at det bestående system – med alle dets mangler – stadig er brugbart for afviklingen af samhandelen, og da det har vist sig, at såvel USA som England har kunnet reducere deres så stærkt kritiserede betalingsbalanceunderskud betydeligt i den forløbne del af indeværende år, må man regne med, at der endnu vil forløbe en rum tid, førend der sker radikale ændringer i det internationale betalingssystem.

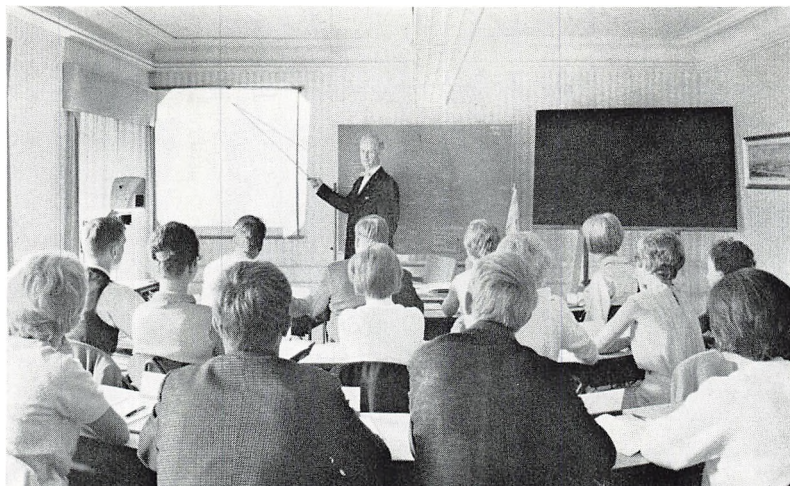
Elefskolen sommeren 1965 på Uglemose

Også i år har Uglemose dannet rammen om de kurser, der er afholdt for vor mange nyansatte unge. Ikke mindre end 165 elever fra københavnsområdet gennemgik i tiden fra 21. juli til 8. september en række kurser, hvor »gamle«

handelsbankmedarbejdere søgte at indvise de nye kolleger i bankarbejdet. Det var en fornøjelse for lærerne at møde så mange unge, der, med deres iver for at lære noget, viste, at der er det rigtige »stof« i dem.

Maskinbetjening havde den store interesse.

Bogholderi blev gjort spændende under fuldmægtig Degns førerskab.

Fotoglimt fra et besøg i Israel

I tiden 5. – 12. september 1965 har underdirektør M. Dyhr opholdt sig i Israel som medlem af en handelsdelegation under ledelse af handelsminister Lars P. Jensen. Delegationen havde 23 medlemmer repræsenterende landbrug, industri, handel og bankvæsen. For Danske Bankers Fællesrepræsentation deltog foruden hr. M. Dyhr underdirektør C. Hinding, Privatbanken, og vicedirektør E. Gormsen, Landmandsbanken.

Hr. Dyhr havde naturligvis som medlem af Vor Bank's redaktion sit fotografiapparat med på turen. Her er nogle af resultaterne.

Typer fra beduinermarkedet i Beersheba.

Her ses delegationen på besøg i en Kibbutz noget nord for Tel-Aviv.

Gadescene fra Beersheba i Negevørkenen. Hver torsdag kommer beduinerne til Beersheba for at handle, og der udfolder sig her et marked, som næsten unddrager sig beskrivelse. På dette fotografi handles der med geder og billig tobak. De sorte »telte« til højre i billedet er beduinerkvinder, som dækker sig helt til, når man ser på dem. Under det sorte slør gemmer de i øvrigt deres små børn, for at de ikke skal blive udsat for »onde øjne«.

Endnu en gadescene fra Beersheba. Til venstre i billedet (med briller og kasket) ses grosserer Anker Lau.

Ungdommen på Uglemose

Underdirektør Dyhr ved grænsen til Gaza. Teksten på skiltet siger: Danger. Stop. Frontier Ahead. – Grænsen bevogtes på dette sted dels af israelske soldater og dels af danske soldater under FN.

Den Kibbutz, som delegationen besøgte nord for Tel-Aviv, er grundlagt i 1934. En af grundlæggerne er Akiva Lewinsky, som nu er generaldirektør for Bank Hapoalim – en af Israels store banker. Akiva Lewinsky bor stadig i sin Kibbutz, og den løn, han oppebærer som direktør i Bank Hapoalim, går ubeskåret ind i Kibbutzens regnskab. Denne Kibbutz består i dag af 125 familier med i alt cirka 600 medlemmer.

På billedet er direktør Lewinsky ved at fortælle minister Møgaard Nielsen og prokurist Keld Nielsen (med ryggen til) om Kibbutzens historie. I 1934 ankom Lewinsky sammen med 60 andre fra forskellige lande i Europa til dette sted. De medbragte ingen ejendele og var til sammen kun i besiddelse af £ 50, som man havde lånt. Der var ikke råd til boliger eller blot telte, og alle måtte i begyndelsen leve under åben himmel, stærkt plaget af malaria. I dag er Kibbutzen et velhavende og velordnet samfund med gode boliger, egne skoler, læger etc., og den første tids epidemiske sygdomme er forlængst bekæmpet.

Nu går sommeren på hæld, og vi starter vor 7. sæson på Uglemose. Vi vil her gerne benytte lejligheden til at byde alle unge medarbejdere i banken velkommen til vore arrangementer i den kommende sæson. En særlig velkomst retter vi til alle vore nye unge kolleger og håber, at De vil slutte op om vore arrangementer, hvor De vil få lejlighed til at møde kolleger fra andre afdelinger, genopfriske minder og skabe kontakter, som De senere får fornøjelse af.

Vi lægger ud i november, og medio december holder vi den efterhånden traditionelle hyggeaften. Dette er i korte træk, hvad vi vil arrangere i den første halvdel af sæsonen. Til foråret vil der blive tre aftener, hvis emner vi ikke vil afsløre endnu.

Idet vi håber, at arrangementerne vil vække Deres interesse, siger vi endnu en gang: Hjertelig velkommen og på gensyn.

Finn Hagen

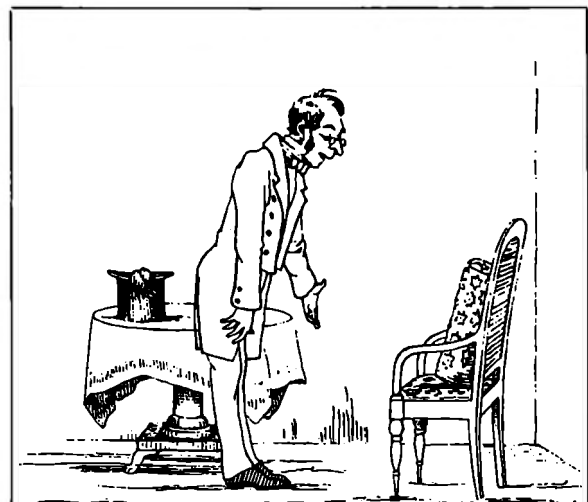
Organisationskontoret

Boris Kreilgaard

Organisationskontoret

Holger Schütt

City Afdeling

–Deres excellence er altfor meget hjemme i forretningerne, til at det ikke skulle være Dem indlysende, hvor meget vort arbejde er forøget. Men at andrage på en gageforhøjelse for hele personalet ville være ubeskedent, jeg ønsker det kun for mit vedkommende.

Fritz Jürgensen.

Spekulant med TRUJILLOS MILLIONER

Munoz-finanssskandalen og den schweiziske bankverden

Fuldmægtig R. Wunsch, Remburs Afdelingen, har fundet denne artikel fra Die Zeit så interessant, at han har oversat den til orientering for VOR BANKs læsere. Artiklen er forfattet af Beat Huber.

Fire år efter Rafael Leonidas Trujillo Mulina's død har nu et ekko af de skud, som ramte diktatoren i maj 1961 på åben gade i Den dominikanske Republik, opskræmt de schweiziske bankmænd. En finanssskandale, der har sin oprindelse i Trujillo-millionerne, har fået verden til at lytte og har læderet de schweiziske bankers ry en smule.

Det økonomiske tidsskrift »Capital« har skrevet, at de schweiziske banker er dårligere end deres ry, og det amerikanske ugeblad »Time« har talt ironisk om »dværgene i Zürichs Bahnhofstrasse«.

I det for tiden herskende klima med almindelig svind af tillid og forargelse blandt de udenlandske bankkunder er tilfældet med den spanske finansmand Julio Munoz naturligvis kommet i høj grad til ulejlighed.

Det var ved hjælp af Trujillo-millionerne lykkedes denne moderne flugthjælper for »hot money«, der lukrerede af, at man kan lade den internationale kapital cirkulere uhæmmet af valutarestriktioner, at bringe to hæderlige, borgerlige banker i Schweiz under sin kontrol, hvorefter han begyndte at »udsuge« dem til sine private formål, indtil de i foråret blev nødt til at lukke.

Den i dag 74-årige katalonien-spanier Julio Munoz har ikke altid været det, man forstår ved en »finansmand«. Efter sin moder havde han arvet familiens tekstilfabrik Industrias Munoz. Springet opad kunne han takke sit giftermål for – han blev gift med en datter af præsidenten for den indflydelsesrige Banco Central, bankdirektør Ignacio Marques de Villalonga Villalba. Denne forbindelse havde med ét slag øget hans kreditværdighed som bomuldsfabrikant; og det benyttede han sig af til i stor stil at udvide sine tekstilfirmaer. I 1959 gik det imidlertid ned ad bakke. Svigerfader Marques de Villalonga reddede, hvad der kunne reddes fra Munoz' tekstilrige; men svigersønnen foretrak siden da at tage fast ophold i udlandet.

Hans foretrukne opholdssted blev den schweiziske by med det internationale ry: Genève. Efter troværdige rapporter skal han være ankommet til Calvin's by

med en temmelig slunken tegnebog, men skal allerede kort efter have præsenteret sig selv som »finansmand« i forskellige banker og sagførerkontorer i Genève. Han havde nu etableret sig som hot-money-flugthjælper og påtog sig snart rollen som handelsrejsende i penge og som kurér mellem Spanien, Sydamerika og Schweiz – hans forbillede var en schweizisk bankdirektør, som på den tid blev arresteret i Spanien in flagranti med en detaljeret fortegnelse over nummerkonti i lommen.

Lidt efter lidt modnedes den idé i ham, at han havde brug for sin egen schweiziske bank til de voksende forretninger. Han fandt en medsammensvoren i den spanske eksilpolitiker Gil Robles, sammen med hvem han »købte« de påkrævede medhjælpere for – ubemærket af den store offentlighed – at erhverve aktiemajoriteten i Banque Genévoise de Commerce et de Crédit, et godt borgerligt bankhus med nogle filialer, der indtil da ikke havde udmærket sig ved usædvanlige transaktioner.

Men dette skulle snart blive anderledes. Julio Munoz' store dage begyndte, da Trujillos' stjerne slukkede, og familien blev bortjaget fra øen Haiti.

Den myrdede diktators arvinger skrabede sammen, hvad der ikke var nagelfast, hvorefter de sendte rovet til Europa. Man var på ingen måde kræsen ved den lejlighed. Således spurgte man for eksempel ikke, om den dominikanske nationalbanks valutabeholdning, som Trujillo-sønnen Ramfis tog med sig på flugten, kunne henregnes til den regerende families personlige ejendele.

Omkring dette tidspunkt ydede Munoz i Genève sine første gode tjenester: Han placerede, formidlede, indkasserede og fordelte. Det antages, at Banque Genévoise slugte et beløb på 200 millioner SFR, og at mindst to schweiziske storbanker for Trujillo åbnede konti, hvis indeståender var endnu større.

Så dukkede der i Genève medlemmer af Trujillo-familien op. Med rundt regnet to hundrede blytunge skabskufferter tog de ind på det netop åbnede »Hotel Præsident«, hvor der snart udfoldede sig et travlt liv, som måtte glæde Julio Mu-

noz. Da de forskellige Genève-bankers varebiler kørte frem, kunne der ikke længere herske tvivl om kufferternes indhold: Kontanter og værdipapirer vandrede den direkte vej til de schweiziske bankers boxrum.

Ubehageligt for flygtningene og deres medhjælpere var det blot, at disse transportere ikke forblev ubemærket. Pressen begyndte snart at kritisere bankerne, der ikke anså det for uforeneligt med deres værdighed at tage de »blodbestænkede« Trujillo-millioner under deres beskyttende vinger. At de pågældende storbanker tav til disse bebrejdelser, svarer godt til deres sædvanlige tilbageholdenhed. Men at Julio Munoz' Banque Genévoise sammen med den hidtil uberygtede Schweizerische Spar- og Kreditbank lod indrykke annoncer i alle større schweiziske aviser, at der ikke hos dem lå nogen penge fra hr. Trujillos blodige arv, fik offentligheden til at spidse ører.

Ganske bortset fra, at annoncerne udbredte notoriske usandheder, afslørede de samtidigt, at Munoz også måtte have fået indflydelse på Spar- og Kreditbank, der hidtil havde været anset for den katolske middelstands bank, der rådede over seksten filialer, især i det østlige Schweiz. Munoz havde da også faktisk ved hjælp af sin Banque Genévoise og et antal stråmænd i mellemtiden erhvervet aktiemajoriteten.

Som det sig bør for professionelle »internationalister«, begyndte han nu at opbygge sit rige. Med Trujillo-herlighederne var hans appetit vakt. I Luxemburg stiftede han Holding Bancaire et Financière Européenne, der bl. a. administrerer hans aktiemajoritet i Banque Genévoise. Takket være Trujillo-pengene har dette holdingselskab adgang til kapital i en rigeligt flydende strøm, da det ejes i fællesskab af Duquessa S. A. (Luxemburg), der tilhører familien Trujillo, og Cotram Inc. (Panama), hvor Munoz selv sammen med Trujillo-familien har kapitalinteresser.

Således velsignet med kapital købte Munoz via Bancaire-holdingselskabet kort efter Credito Commerciale e Industriale i Rom, en bank der er grundlagt i 1878, og hvis administration står under ledelse af en af de sidste trofaste mod Mussolini, fyrst Valerio Borghese. I det diskrete Andorra købte han Sociedad de Banca Andorana og i det internationalt orienterede Luxemburg Banque Sociale de Luxembourg – begge som datterselskaber af Bancaire-holdingselskabet.

Inden for og omkring dette imperium køber og sælger nu Munoz; han manipulerer, transporterer, blæser på valutabestemmelser og banklove, så det er en fryd. Han er lidenskabelig stifter af nye foretagender i erhvervslivet og svømmer rundt i Trujillo-familiens kølvand som en fisk i vandet.

Kun ét virker forstyrrende: I Schweiz høres stadig stemmer, der kalder Banque Genève og Spar- og Kreditbank for »Trujillo-banker«. Ad mystiske veje er det blevet kendt, at Duquessa S. A. tilhører familien Trujillo, og det er alt andet end en fordel for de to schweizerbanker. Men også her kender Munoz en udvej: En skønne dag lader han den berygtede Duquessa udtræde af holdingselskabet Bancaire et Financière og lader den erstattes af en ny aktionær med navnet Sofitrosa, hvorefter han med et letlæst suk bekendtgør over hele Schweiz, at det er lykkedes ham at slippe af med Trujilloerne. At også Sofitrosa i virkeligheden hører til Trujilloernes menageri, behøver han jo ikke at oplyse nogen om.

Munoz-imperiets situation var ganske øjensynlig således, at det til enhver tid øjeblikkeligt ville være faldet sammen i sig selv, hvis familien Trujillo havde trukket sine penge ud. Men Munoz havde den ærgerrighed, at han ikke ville være blot en agent, der arbejder med fremmede penge. Fra sit hovedkvarter – firmaet Safintex i Rue Ami Lullin 3 – begyndte han at spinde tråde til fantastiske investeringsprojekter, som han personlig deltog i, vel at mærke med kreditter, som »hans banker« indrømmede ham.

Armenieren Kricor Elmassian, der også har slået sig ned i Geneve, og som allerede havde deltaget i den i mellemtiden stedfundne kapitaludvidelse i Spar- og Kreditbank fra 12 til 30 millioner SFR, overtalte han for eksempel til at participere i et projekt om bygning af satellitbyer omkring Milano, der skulle afkaste kæmpemæssigt udbytte.

Uheldigvis udviklede det italienske ejendomsmarked sig ikke således, som Munoz havde spekuleret, så Elmassian – der i øvrigt er en af stifterne af den betydelige vesttyske kaffekæde Tchibo – i dag har en kæmpestor gæld.

Med sådanne og andre investeringer, der gennemførtes i hans eget navn, begyndte Munoz nu i stadig stigende grad at »udsuge« sine banker. Kreditterne, han fik indrømmet, andrager ca. 50 millioner SFR hos Spar- og Kreditbank, ca. 30 millioner SFR hos Banque Genève og et ukendt beløb hos Credito Commerciale e Industriale i Rom.

Det måtte i tidens løb få de forskellige bankers direktører og bestyrelsesmedlemmer til at studse, og de gjorde ham da også lejlighedsvis opmærksom på, at situationen kunne blive farlig for ham – frem for alt i Schweiz. Men finansmanden følte sig stedse ganske sikker, måske i kraft af, at han stod på en yderst venskabelig fod med det øverste tilsyn for alle schweiziske banker, med præsidenten for den schweiziske bankkommission, Max Hommel.

Munoz havde blot ikke regnet med Spar- og Kreditbank's revisionsfirma,

Revisa, som havde fået kontrollen med denne banks forretninger overdraget. Det var dette firma, der efter den sidste revision lige ud erklærede over for bankens bestyrelse, at det ikke rigtigt troede på, at de tilstedeværende aktiver var tilstrækkelige til at dække passiverne. Denne alarmerende nyhed var det, der udløste kædereaktionen.

Både Spar- og Kreditbank og Banque Genève anmoder bankkommissionen om en moratoriumsordning, der blev bevilget. Bankerne blev lukket, og otte inspektører fra domsmyndighederne tog fat på at revidere bøger og depoter.

Credito Commerciale e Industriale i Rom erklærede pludselig at være ude af stand til at klare sine forpligtelser og lukkede ligeledes.

Om alle tre banker forhandles for tiden med større banker, der kunne tænke sig at overtage disses aktiver og passiver for derved at øge deres egen balance.

Munoz er i mellemtiden blevet arresteret af de schweiziske myndigheder. Han tilbragte pinsen i Zürichs amtsfængsel og var først midt i juni i stand til at rejse det millionbeløb, der skulle betales i kaution for at slippe ud af arresten. Denne forholdsregel var at vente, da det er sandsynligt, at der vil blive rejst anklage mod finansmanden. Især føler familien Trujillo sig bedraget.

Men den største overraskelse er uden tvivl, at den schweiziske regering endnu før pinse suspenderede præsidenten for den schweiziske bankkommission, Max Hommel. Han synes at have handlet moralsk uforsvarligt. Mistanken om bestikkelse er hidtil ikke blevet bevist. Dog er det muligt, at han senere må stå til ansvar strafretligt eller disciplinært.

Ganske øjensynligt har Hommel ikke i tilstrækkelig grad varetaget sine embedspligter over for Julio Munoz. »Tilfældet Munoz« er således udvidet med »tilfældet Hommel«.)

Stadigt mere indtrængende stilles nu spørgsmålet, hvordan det forholder sig med friheden og tilsynet i de schweiziske banker. Det er ikke den principielle frihed for kapitaloverførsler, som Schweiz under ingen omstændigheder kunne undvære, der her står til debat. Nej, det er friheden til efter eget forgodtbefindende i Schweiz at kunne åbne og drive en bank.

Efter de bitre erfaringer, man har gjort med hr. Julio Munoz og Max Hommel, er nu en livlig diskussion begyndt om en ny banklov, der skal afløse den nuværende, der stammer fra kriseåret 1934. De schweiziske bankers ry synes i den seneste tid at have lidt nok til, at man tør vente, at dette berettigede krav hurtigt og energisk virkeliggøres.

*) P.S. Max Hommel er siden artiklens offentliggørelse afskediget som følge af interessekonflikter mellem præsidentposten og hans engagementer med Munoz.

Det gælder også på arbejdspladsen

»Børn lærer af deres omgivelser«, står der i april-nummeret af Det Bedste over de her citerede sætninger. Det forekommer os, at vi ved at erstatte barnet med de voksne på arbejdspladsen får belyst væsentlige sider af det, der kaldes det gode arbejdsklima.

Omgivet af kritik lærer barnet at blive dømmesyg ...

Omgivet af fjendskab lærer barnet at slås ...

Omgivet af frygt lærer barnet at føle angst ...

Omgivet af medynk lærer barnet at have ondt af sig selv ...

Omgivet af spot lærer barnet at blive mistroisk ...

Omgivet af skinsyge lærer barnet at blive misundeligt ...

Omgivet af skyldfølelse lærer barnet at skamme sig ...

Omgivet af opmuntring lærer barnet at føle selvtillid ...

Omgivet af tolerance lærer barnet at være overbærende ...

Omgivet af ros lærer barnet at vise påskønnelse ...

Omgivet af fordragelighed lærer barnet at elske ...

Omgivet af anerkendelse lærer barnet at kunne lide sig selv ...

Omgivet af forståelse lærer barnet, at det er godt at have et mål ...

Omgivet af gavmildhed lærer barnet at dele med andre ...

Omgivet af ærlighed og retfærdighed lærer barnet, hvad der er sandt og ret ...

Omgivet af tryghed lærer barnet at stole på sig selv og andre ...

Omgivet af venlighed lærer barnet, at det er dejligt at leve ...

Omgivet af harmoni lærer barnet at føle ro i sindet ...

Ethvert barn – også Deres – præges af sine omgivelser.

Banken rundt

Alrejsen fra Rønne.

Rønne Filialen på udflugt

Der er efterhånden skabt tradition for, at personaleudflugten for funktionærerne i Rønne Filialen går til Sverige, og da det hver gang er blevet en succes, besluttede man sig til endnu et besøg dér.

Lørdag den 5. juni om morgenen mødtes alle deltagerne ved »Bornholmerpi-len«, der sejlede kl. 8. Vejret var strålende og havet stille, så alene sejlturen, der varede 2½ time, var en oplevelse. Kl. 10,30 gik vi i land i Sverige og fort-

satte i private biler mod Malmø. Ved 13-tiden nåede vi hertil og tog ind på hotel Tunneln. På hotellet spistes lunch, hvorefter selskabet i de næste par timer hver for sig gik på opdagelse i byen. En del sejlede en rundtur i havnen og kanalerne med »Rundan«, andre gik tur i parkerne, og atter andre travede bare rundt i gaderne, så sig om og nød det fine vejr.

Kl. 17 blev middagen serveret på hotellet. Filialdirektør O. Lindgaard holdt tale på vers og sluttede med at udbringe et leve for Handelsbanken og dens personale. – Derefter takkede tillidsmanden på personalets vegne.

Om aftenen sejlede vi med en af flyvebådene over Øresund til København med Tivoli som mål. Vi havde en fornøjelig aften, der sluttede med forestillingen i Tivoli Varieteen. Kl. 24 tog vi atter afsked med Danmark og »føj« tilbage til vort hotel i Malmø, og søndag morgen blev kursen atter sat mod Rønne.

En af deltagerne.

Kølvraa Afdelingen udvidet

Bygningskontoret har i 1964-65 forestået en om- og tilbygning af afdelingen, der har forøget arealet i ekspeditionslokalet med ca. 100 procent til 140 kvadratmeter, hvortil kommer de nødvendige birum såsom frokoststue og garderobe m. v. for personalet.

Kølvraa Afdeling er i kraft af sin beliggenhed som nabo til flyvestation Karup og NATO's enhedskommando ude for en meget stor spidsbelastning omkring lønningsdagene, hvorfor man inden ombygningen ofte var vidne til, at kunderne stod i kø langt ud på gaden. Men det er jo et veldisciplineret publikum, der er vant til »geledtjeneste«.

Kølvraa Afdeling, hvorunder Karup Kontoret hører, er nu en afdeling, der beskæftiger tolv medarbejdere, som har fået gode og tidssvarende faciliteter at arbejde i.

Elektronhjernesvind

I Automations-Afdelingen udgives med mellemrum »hus«-avisen Hjernesvind. Vi har plukket lidt i det sidste nummer.

A: Har du hørt, at Hovedsædets betjente skal have nye uniformer?

B: Nå – det bliver vel så city-dress.

Svar til B: Nej det er ikke en urmager, der passer bankens pendulkørsel –

Svar til H: Nej – Du kan ikke betale din lysregning i oplysningsafdelingen.

Rævefamilie på Uglemose

Kursusdeltagere på Uglemose har om aftenen kunnet iagttage en rævefamilie, der holder til ved den lille sø i parken. Dette har inspireret Mogens Andersson i Aarhus til at sende redaktionen ovenstående tegning ledsaget af følgende tekst:

– Der siges at være ræve på Uglemose – er det i parken eller hvor?

Ny »bankteknik«?

Filialen i Horsens har i et lokalt blad bemærket et interview fra en kendt turistplads i oplandet.

På forespørgsel om handelen med fremmed valuta får journalisten det mystiske svar, at turisterne specielt har været glade for, at vedkommende provinsbank omgående kan tilbageføre et eventuelt uudnyttet beløb til turistens hjemlige bankforbindelse via sit »televisionsnet!« – Ak ja, de fremmeddel.

Skovtur i Viborg

Lørdag den 29. maj afholdt filialen i Viborg den årlige skovtur for personalet. Vi samledes kl. 15 i bankens have, hvor vi hyggede os i det fine sommervejr over en øl eller sodavand. Derefter startede turen i bus til den nyanlagte blomsterløgpark ved Spøttrup slot, hvor der var tre kvarter til at se de mange pragtfulde løgplanter. Herefter fortsatte turen til Sallingsund Fægekro, hvor middagen serveredes.

Efter middagen gik dansen lystigt til kl. 1, og efter natmaden satte bussen igen kursen mod Viborg. CE.

Fotokonkurrencen

Sommerferiesæsonen er – da disse linier skrives – næppe forbi endnu. Det var måske derfor lidt for optimistisk af redaktionen at sætte sidste frist for indsendelse af billeder til konkurrencen »Mit bedste feriebillede« til den 31. august d. å. Indsendelsesfristen forlænges derfor – efter flere opfordringer – til mandag den 1. november d. å. Vi håber på mange billeder, således at vi i julenummeret af Vor Bank kan bringe mange glade fotominder fra sommeren 1965. Vi gentager, at billederne skal være sort-hvide og mindste størrelse 9 x 12 cm. Der er tre præmier: En på 100 kr. og to på 50 kr.

Den ombyggede Kølvraa Afdeling.

Gymnast fra Viborg Filialen i Sofia

I dagene 18.-27. maj d. å. var Else Thorsager, Viborg Filialen, udtaget til at repræsentere Danmark ved EM i redskabsgymnastik for kvinder i Sofia i Bulgarien. For Else Thorsager var det naturligvis en strålende oplevelse. Om placeringen siger frøken Thorsager, at »den som ventet blev i sidste halvdel af feltet. Selv var jeg så heldig at blive nummer nitten i øvelser på gulv«.

Syng med – spil med i HKO's jubilæumssæson

Måske en og anden for fem og tyve år siden tvivlede på, at Handelsbankens kor og orkester ville nå at opleve sin 25. sæson. Det er altså lykkedes, selv om vi godt kan indrømme, at det ikke altid gennem årene har set lige lyst ud med hensyn til tilslutningen.

Jubilæums-sæsonen skulle gerne munde ud i en fest-koncert søndag den 6. marts 1966 i Håndværkerforeningens store sal. Programmet bliver for en stor dels vedkommende af retrospektiv art – værker, det har været os en ganske særlig glæde at arbejde med. Samtidig er der naturligvis lagt vægt på, at koncerten skal blive så festlig som mulig. Det er måske bemærkelsesværdigt, at koret ikke skal have en afdeling med danske sange, men derimod en skandinavisk afdeling, omfattende bl. a. »Brudfærden i Hardanger« af Halvdan Kjerulf.

De indslag i programmerne, hvor koret og orkestret har optrådt sammen, har ofte været festlige og morsomme højdepunkter. Afdelingen for kor og orkester skulle komme til at omfatte Dvorak's »Down the Road« (bygget over et tema fra symfonien »Fra den ny Verden«), vals af operetten »Indigo« af Johann Strauss, Regimentssangen fra »Regimentets Datter« af Donizetti, Gershwin's »The man I love« og marchen af »Casanova« af Paul Lincke.

Pianistinden Marianne Otzen, som er ved at skabe sig et navn ude i den store verden, har to gange tidligere været solist ved vore koncerter, første gang som tretten-årig. Hun har lovet at medvirke ved jubilæums-koncerten, hvor hun skal være solist i Beethovens klaverkoncert nr. 2.

En symfoni vil heller ikke komme til at mangle. Det bliver Schuberts b-dur symfoni, som orkestret fremførte første gang i 1947.

Egentlig skulle det være overflødigt at tilføje, at vi i denne sæson gerne ville se en ekstra stor tilgang af såvel nye som

tidligere medlemmer. Koret holder prøve hver mandag kl. 20-22 i Hovedsædets frokoststue. Prøverne foregår i en hyggelig og kammeratlig atmosfære. Afvekslende med arbejdet med koncertprogrammerne »slapper vi af« ved at synge gamle og nye ting, »evergreens« o. s. v. Endvidere er der kaffepause.

For at være med kræves ingen særlig uddannelse, kun en ganske almindelig sangstemme og lyst til at bruge den – og hvem har ikke det?

Orkestret holder prøve hveranden onsdag i Sct. Annæ Gymnasium, Hindegade 4. Vi kan bruge strygere af alle kategorier.

Tilmelding til såvel kor som orkester kan ske til formanden, fuldmægtig C. Hendriksen, Valuta Afdelingen, CE 8600, lokal 508. – De skulle unde Dem selv den glæde, det er at være aktiv musikudøver, og samtidig medvirke til at gøre HKO's jubilæum så festligt som muligt. Johs.

HIF's formand, Aaskilde, overrækker vinderpokalen.

HIF

Den interne fodboldturnering

Fodboldspillende Handelsbankfolk var afdelingsvis samlet i tretten hold i årets interne dyst om den smukke vandrepokal. I det bedste vejr udkæmpedes de mange kampe lørdag den 31. juli på Brønshøj Boldklubs baner.

Lad det være sagt straks, det var et meget stærkt hold fra Valuta-, BD-, Nostro- og Arbitrageafdeling, der vandt turneringen. Hvorfor det kan siges så kategorisk – jeg deltog selv på et hold. Normalt er det jo sådan, at en referent sidder uden for banen – klogere end alle spillere – og bedømmer holdenes indsats. Men for at få det rette indtryk af holdene trak jeg i sportstøjet og deltog på et hold med kolleger fra Nørrebro, Frederikssundsvej, Svanemølle og Charlottenlund. Trods mine medspilleres ihærdige indsats og deres venlige placering af mig som vandrende centerhalf-forward måtte vi se os besejret af det senere vinderhold, der i kampens start meget usportsligt benyttede sig af, at vor målmand havde solen i øjnene og antagelig fedtede fingre, så bolden et par gange

Vinderholdet.

blev tabt på den forkerte side af målstregen. Dette senere vinderhold spillede – efter mit holds uheldige start – med en overlegenhed, der grænsede til det pinlige. Nu skal det siges, at holdet benyttede sig dels af en tennisspiller, en ynglingelandsholdsspiller, et par meget professionelle anlagte spillere samt en akrobatisk målmand, der viste sig at være KB's divisionsmålmand. Yderligere havde dette hold suppleret sig med folk, man i fodboldsproget kalder »møvere«. Derfor var der jo ingen grund til, at dette hold havde lagt en taktik, der gik ud på at »vælde« mit hold ganske over ende. Vi havde jo ikke gjort dem noget på forhånd. I mit holds pænt kombinerede

Turneringens nr. 2.

HIF's og Privatbankens damer.

Den dyre langside.

angrebsformationer masede tennisspilleren rundt med tacklinger – sikke et held han ikke havde ketcheren med –, og dette bevirkede, at de lidt mindre professionelle spillere gik ganske over gevind og stormede løs på mit hold, jeg selv undgik dog at blive »mast« i græsset, da min modspiller ganske havde forregnet mine kilo. Da mit hold havde måttet se otte bolde i nettet, tog vi os gevaldigt sammen og scorede turneringens smukkeste mål, der i den grad betog kampens dommer, at han fløjtede kampen af. Derefter var det naturligvis med interesse, at jeg fulgte vore besejrede i holdets næste kampe. Jeg må sige, at mit hold så sandelig ikke havde taget pusten af dem. De spillede godt, effektivt og fornøjeligt – nu var jeg jo ikke modspiller længere – og slog først et hold fra Sølvtorv-Gl. Kongevej med 2-1 og i semifinalen, der spillede mod Amagertorv-Vesterbro, blev det til 3-1. I denne kamp var holdet ved at indøve tennisspilleren på en bestemt plads – en slags fortræning til finalekampen. I finalen mødte holdet turneringens overraskelse, holdet fra Vanløse-Ballerup m. fl. Et hold med lutter ukendte spillere, der var ganske uimponerede af hovedsædeholdet. Det blev en morsom finale, hvor jeg selvfølgelig holdt med mine besejrede, det er altid rart at kunne sige: »Vi tabte til vinderne.« De spillede efter min mening ikke – som mod mit hold – for fuldt tempo, men gav kampen spænding og indskrænkede sig til at bruge tennisspilleren på den indøvede taktiske plads, hvor han lavede to mål. Sejren blev på 3-2, et resultat der tilsyneladende vidner om kamp til det sidste, men holdet var friskt, da de modtog vandrepokalen og landskambilletterne.

Der var mange andre gode hold i turneringen. Betjentene, et hold jeg gerne havde mødt, havde med deres særlige informationstjeneste – som sædvanlig fået prædikatet turneringens favoritter. Men det gik kun nogenlunde for betjentene i deres første kamp, der var mod City Afdelingen, og i den næste blev de slået overbevisende af de senere finalister.

City Afdelingen fik i træstrækkens kampe greb om spillet og vandt denne række med en finalesejr over Sølvtorv-Gl. Kongevej på 2-1. Det skal blive morsomt at se City Afdelingen til næste års turnering – absolut en afdeling med fodboldmuligheder. Mit hold deltog også i træstrækken, hvor vi mødte et hold fra Fonds-Afdelingen, flinke og hyggelige spillere, der ligesom mine medspillere og jeg nød det gode vejr under spillet. Men efter at mit hold havde scoret og været foran et par gange, kneb det lidt med vore modstanderes humør, så jeg lod mit hold sætte tempoet ned og lod modstanderne overtage spillet, hvorunder de havde held til at score et par gange, så de vandt med 4-2.

Jeg synes, det blev en dejlig lørdag, og jeg havde det indtryk, at mine medspillere nød dagen lige så meget, det skal derfor ikke være nogen bebrejdelse mod mine venlige medspillere, men jeg tror nok, at jeg til næste år selv vil sammensætte mit hold.

Formanden.

Imponerende HIF deltagelse i de københavnske firmamesterskaber

HIF har tidligere imponeret med stor deltagelse i de københavnske firmamesterskaber. Men HIF slog vel denne gang alle rekorder med 90 deltagende Handelsbankfolk ud af mesterskabernes 151 deltagere ialt.

Det vil naturligvis være uoverkommeligt at nævne de mange opnåede resultater, men nævnes skal det, at HIF erobrede følgende mesterskaber:

4 x 100 m løb for damer: Karen Larsen, Conny Schwartz, Lilian Andersen, Lorny Andersen.

100 m løb for herrer ved Ernst Ecks.

Højdespring for herrer ved H. Hammer med 1,75 m.

Hertil kom så, at HIF blev vinder af den smukke ØK pokal, et resultat der vakte beundring hos de øvrige klubledere.

Dødsfald

Henry Christensen.

H. P. Tranberg.

Charley Amundsen.

Svend E. Hansen.

Rasmus Sibbesen.

Fhv. kontorchef Georg Boesen

er død den 25. juni, 60 år gammel. – Et minde: Jeg mødte første gang kontorchef Boesen i 1942. Georg Boesens tid i Randers kender jeg ikke så meget til, men desto mere lærte jeg ham at kende i de ti år, han var min chef i Økonomikontoret, til han i 1952 tog afsked med banken og gik på pension.

Vi var næsten straks på talefod, og jeg har de bedste minder om en overordentlig retlinet personlighed, hvem det på alle punkter var nemt at arbejde sammen med. Det var jo for kontorchef Boesen en ændring til arbejde, der var vidt forskelligt fra Randerstidens, men det gik fint, bl. a. takket være en meget venlig og uhyre korrekt indstilling til de uvante forhold.

Omkring ved en måned før han døde, skrev han til mig bl. a.: »Jeg priser den sol, der skinner!« Og således vil jeg altid mindes ham: Smilende trods lidelser.

P. E. M.

Fuldmægtig Henry Christensen,

Østerbro Afdeling, døde den 22. juli, 59 år gammel, efter kort tids alvorligt sygeleje. Henry Christensen fejrede sidste år sit 40 års jubilæum og havde hele den lange tid været ansat i Østerbro Afdeling, idet han i 1924 »gik med over« fra Diskontobanken, hvor han kom som ganske ung. Talrige er de elever, som han trods en meget stor arbejdsbyrde omsorgsfuldt har lært op, og endnu flere er de af afdelingens kunder, som daglig nød godt af hans altid beredvillige hjælpsomhed og støtte.

En plads står tom, som det vil være svært at udfylde. Vi, der har kendt ham i mange år, vil mindes ham som en

alsidig, dygtig og omhyggelig medarbejder og savne ham som en hyggelig, trofast og afholdt kollega og ven.

S. N.

Fuldmægtig H. P. Tranberg,

Rønne Filialen, afgik ved døden den 3. august, kun 55 år gammel.

Selv om vi vidste, at fuldmægtig Tranberg gennem alle 35 år i bankens tjeneste havde et svagt hjerte, kom meddelelsen om hans pludselige død helt bag på os kolleger. Vi vil altid mindes fuldmægtig Tranberg som en god kollega, der med sit gode humør var med til at sætte kolorit på arbejdet i banken – det arbejde, som han altid gik op i med levende interesse.

Æret være hans minde.

Kollega.

Kontorchef Charley Amundsen,

Amagertorv Afdeling, er efter længere tids sygdom afgået ved døden den 31. august, 62 år gammel.

Han blev ansat i banken i 1920 og har i den forløbne tid været beskæftiget såvel i Hovedsædet som i flere af de københavnske afdelinger. Det var hovedsagelig kassearbejde, der havde hans store interesse, og i hans mangeårige gerning som kasserer i Amagertorv Afdeling vil vi altid mindes Charley Amundsen som en yderst samvittighedsfuld og pligtopfyldende medarbejder og en god kollega.

C. W.

Fuldmægtig Svend E. Hansen, Indkøbskontoret,

afgik den 26. august ved døden efter længere tids sygdom. Svend Hansen, som blev 66 år gammel, ansattes i banken i 1919 med tjeneste i Sølvtorv Afdeling, som dengang hørte under Gammeltorv Afdeling. Derefter var han i en periode i Inkasso Afdelingen, og fra 1950 til sin død gjorde han tjeneste i Indkøbskontoret. Selv om Svend Hansen således først i en fremrykket alder kom til Indkøbskontoret, omstillede han sig hurtigt til denne forandring fra bankarbejde til en slags handelsvirksomhed. Hans stilfærdige væsen virkede på nogle som kølighed, men igennem stilfærdigheden lyste ofte hans fine menneskelighed og stille humor, som vi vil mindes længe.

P.E.M.

Bestyrer Rasmus Sibbesen,

Odense Filialen, Hjallesevej Afdeling, afgik pludselig ved døden den 17. september, 58 år gammel.

Sibbesen blev i 1923 ansat i Sønderborg Filialen. Fra 1936 gjorde Sibbesen tjeneste i Odense Filialen, indtil han ved oprettelsen af Hjallesevej Afdelingen i 1957 blev udnævnt til bestyrer af denne afdeling.

Selv om Rasmus Sibbesen for et par år siden var alvorligt syg og stadig havde mén deraf, gjorde meddelelsen om hans død overalt et stærkt indtryk. Sibbesen havde fine menneskelige egenskaber, der gjorde ham afholdt af kunder og kolleger. Han udførte altid sit arbejde med den største omhu og interesse.

Banken har ved bestyrer Sibbesens død mistet en trofast og pligtopfyldende medarbejder, der satte en ære i at føre afdelingen frem i bankens ånd. Hans kolleger har mistet en god kammerat, som vi altid vil mindes med ære.

V. P.

Runde fødselsdage

75 år

14. dec. Fhv. kontorchef Axel Glandt, Aarhus.

70 år

13. nov. Fhv. kasserer Peter Hansen, Graasten.

23. nov. Fhv. kontorchef K. Clausen, Remburs.

9. dec. Fhv. fuldmægtig Poul Eriksen, Århus.

60 år

10. dec. Kasserer Simon Jørgensen, Nordhavn.

50 år

28. nov. Kontorchef J. Egegaard Sørensen, Odense.

Pensionerede medarbejdere

1. juli Kontorchef Axel Hansen, Hovedsædet.

1. juli Fuldmægtig E. Liberioth, Hovedsædet.

1. juli Revisionschef J. Løvig.

1. juli Underdirektør Aage Nielsen, Hovedsædet.

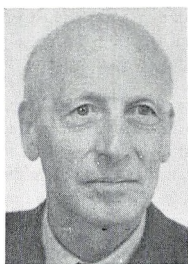
1. juli Kontorchef Poul E. Petersen, Hovedsædet.

1. okt. Bestyrer A. Arendrup, Sølvtorv.

1. okt. Kontorchef G. Bukhave, Hovedsædet.

1. okt. Prokurist K. Melander, Hovedsædet.

45 ÅR

Fuldmægtig
G. W. Jensen,
Remburs,
1. november 1965.

Fuldmægtig
A. Schmidt,
Holte,
1. november 1965.

Bankbetjent
O. Holleuffer,
St. Kongensgade,
1. december 1965.

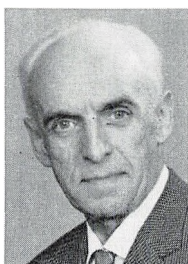
Bankbetjent
Berge Nielsen,
Valuta,
15. december 1965

Fuldmægtig
Henry Madsen,
Valuta,
23. december 1965.

JUBILÆER JUBILÆER JUBILÆER JUBILÆER JUBILÆER

40 ÅR

Kontorchef
Carl Hansen,
Grindsted,
2. november 1965.

Fuldmægtig
G. Lorch,
Valuta,
2. november 1965.

Fuldmægtig
H. Windeballe,
Åbenrå,
2. november 1965.

Bestyrer
H. J. F. Christensen,
Buddinge,
1. december 1965.

Bestyrer
F. B. Evaldsen,
Holte,
1. december 1965.

Bestyrer
C. Rygaard Andersen,
Lillerød,
7. december 1965.

Bestyrer
Eigil Jensen,
Sølvtorv,
18. december 1965.

Fuldmægtig
P. Fischbeck,
Revision,
19. december 1965.

Vi ønsker vore nyansatte vel- kommen

Aarhus

Aase Førgaard Andersen
Hans Busk Andersen
Egon Verner Andersen
Else Marie Sabro Andersen
Inger Lundbæk Husted
Preben Chr. Hyllested
Poul Glavind Jacobsen
Marianne Jørgensen
Knud Brix Kjelgaard
Karin Birgit Bugge Leth
Birthe Lind
Erna Lund
Bodil A. J. Madsen
Anne Schjots Nielsen
Erik Fini Nielsen
Freddy Svitring Pedersen
Antje Rieper
Steen Schleicher
Torben Helbo Sørensen

Birkedal

Lis Bøcker Nielsen

Bramminge

Birthe Karna Ingwersen
Anna Marie Jepsen
Gunnar Lauridsen

Esbjerg

Kristian Nielsen Iversen
Anne-Lise Køhler
Ingeborg Feltendahl Pedersen
Annemarie Juel Rasmussen

Fredericia

Inga Christiansen
Jens Nygaard Olesen

Frederikshavn

Jytte Marie Bundgaard

Frederikssund

Bodil Elisabeth Larsen
Birthe Holm Poulsen

Graasten

Else Marie Petersen

Helsingør

Birgitte Herrmann

Horsens

Erling Bangsborg
Birthe Kristensen
Jørn Hagensten Nielsen
Inger Heidenheim Petersen

Kalundborg

Inger Christensen Sørensen

København

Gretha Aaskilde
Harry Agerbo
Agnete Andersen
Finn Strærup Andersen
Lillian Andersen
Niels Martin Andersen
Poul Nordbjerg Andersen
Tonny Cyrill Andersson
Britta Andersson
Ole Ankersen
Lars Anthony
Karen Arp-Nielsen
Jens Balle
Dorte Bartholdy
Margrethe Baumann
Lone Bech
June Bendtsen
Ida Bennetzen
Kirsten Birkeholm
Niels Birkhøj
Lone Bisgaard
Ole Bjørn
Ole Brusck
Helmer Carlsen
Egon Friis Christensen
Elly Kirstine Christensen
Grethe Marianne Christensen
Karen Merete Christensen
Liselotte Christensen
Stig Høeg Christensen
John Christiansen
Ingelise Christiansen
Torben Christiansen
Erik Christoffersen
Preben Dahl
Kirsten Dolso
Ulla Diederichsen
Alan Dickson
Lisbet Møller Didriksen
Hasse Draggaard
Henning Duelund
Britta Eldrup
Ove Elkjær
Karen Marie Eriksen
Hanne Estrup
Janne Friser Frederiksen

Kirsten Fønss
Carsten Gottschalck
Poul Graversen
Ulla Kirsten Hagman
Pernille Hansborg
Jørgen Brinch Hansen
Steen Dalgaard Hansen
Nanna Thorball Hinrichsen
Kaja Rygaard Henriksen
Lissa Henriksen
Lydia Henriksen
Marie-Elizabeth Stronghilos
Vagn Henriksen
Pia Marian Hindsgaul
Lone Hjelmholt
Finn Hjorth
Vivi Hjorth Hjorthfelt
Albin Hokfeld
Ole Holm
Gert Johan Holmlund
Agnes Holt
Birgitte Høg
Hanne Høyer
Berit Iversen
Finn Jacobsen
Flemming Jacobsen
Søren Otto Jacobsen
Benny Birger Møller Jensen
Bjarne Erik Jensen
Lise Lotte Jensen
Lissi Bergstrøm Jensen
Mette Jepsen
Bitten Jespersen
Flemming Jess
Annelise Johansen
Jytte Johansen
Dorte Kirstine Johnsen
Lars Jacob Juhl
Lise Justesen
Ann Dorte Garde Jørgensen
Bente Karen Jørgensen
Leif Jørgensen
Margrethe Benedicte Jørgensen
Jens Karl Kaas
Betty Karsberg
Klaus Kilov
Per Kjeldsen
Anne Birgitte Klentz
Lonnie Knudsen
Inge Koch-Hansen
Bent Bech Kristensen
Hardy Møller Kristensen
Jan Winther Kristensen
Berit Larsen
Birte Overgaard Larsen
Lene Birgit Larsen
Lendi Larsen
Tom Larsen
Lilian Lohse
Bent Løppenthin
Niels Reimart Madsen
Poul V. Madsen
Gert Agerliin Mathiesen
Birgitte Moos
Mitzi Mortensen
Mogens Munch
Inge Müller
Hans Møller-Christensen

Hanne Månsson
Aase Dalgaard Nielsen
Anne-Grete Nielsen
Anne Margrethe Nielsen
Anne-Mette Nielsen
Børge Gunnar Nielsen
Erik Munch Nielsen
Kurt Viggo Nielsen
Mary Ann Nielsen
Vivian Zachrau Nielsen
Elisabeth Nolsø
Axel Arbo Nommesen
Inge Næsby
Leif Nørgaard
Alice Olesen
Jette Vibeke Olesen
Niels Henrik Olsen
René Lund Olsen
Svend Aage Olsen
Irene Olsson
Anni Ortmark
John Ole Overgaard
Henning Palmund
Birgitte Sylvest Pedersen
Erik Scavenius Pedersen
Gurli Kjærsgaard Pedersen
Lars Pedersen
Marianne Pedersen
Merete Pedersen
Ove Mandrup Pedersen
Jette Kaaber Petersen
Jørn Petersen
Mogens Berg Petersen
Ole Erik Frisendahl Petersen
Vibeke Anne Sophie Petersen
Eva Harstrøm Quaade
Carl Erik Rasmussen
Finn Rasmussen
Leif Rasmussen
Ivan Rasmussen
Marianne Jæchel Rasmussen
Ole Rasmussen
Jens Risum
Vivi Ann Rivad
Annie Rolvung
Svend Erik Rostrup
Anne-Vibeke Rye
Jørgen Rønnow
Margit Schandorph
Lisbeth Schiller
Villy Sigen
Mogens Simonsen
Kaare Skovgaard
Else Stenkjær
Conny Sterobo
Lisbeth Svanholm-Jepsen
Lis Sundgaard
Laila Søbye
Flemming Sørensen
Leif Neergaard Sørensen
Ole Odvig Sørensen
Villy Børge Thomsen
Jens Dan Thystrup
Susanne Tolne
Niels Trandum
Birgitte Dipo Zimmermann
Jette Christa Wedel-Larsen
Ove Westergaard-Jensen
Adam Wibolt

Erik Otto Vieth
Ove Villy Wisbøl
Irene Woldsen
Jens Erik Vørnle

Lillerød

Jette Nystrup-Hansen

Nakskov

Tommy Gottfredsen
Bente Else Kadziola
Kjeld Nielsen

Nordborg

Lauritz Mathiesen

Nykøbing Fl.

Birgit Mona Larsen

Norre-Alslev

Lene Andersen

Odense

Bent Andersen
Lise Bechsgaard
Hans Mogens Hansen
Ole Hansen
Birgit Vedel Jensen
Ulla Thor Kristiansen
Niels Skovgaard Larsen
Ebbe Svane Madsen
Randi Michelsen
Keld Stentoft

Randers

Lise Frier
Inga Kristensen
Vagn Skovrider Pedersen
Flemming Rasmussen
Inger Møller Sørensen

Rønne

Karen-Inger Wibe Olsson

Sønderborg

Georg Bøhlers
Kirsten Christensen
Kirsten Fries
Solveig Jørgensen
Søren Nielsen
Beth Petersen
Irene Wohlfahrt

Toftlund

Marie Luise Christensen

Tønder

Bonnich Hansen
Erling Flemming Schütt
Lone K. S. Thuesen

Varde

Johnny Sørensen
Svend Tang Lassen

Viborg

Bent Frederiksen
Ulla Hansen
Børge Jessen

med venlig hilsen fra **VORBANK**